K- H. Scheer **PARASPRINTEŘI**

Přeložil Jan Rada

Šéf rozvědky Solárního impéria Allan D. Mercant vyslal do držav Maahků pět agentů beztak odsouzených na smrt nevyléčitelnou chorobou. Přesto doufal, že se vrátí a přinesou cenné informace. Akce však vyvolala protiakci.

Agenti byli odhaleni a zničeni, ale duplikátor v trpasličí mlhovině Andro-Alfa vyrobil jejich dokonalé kopie, které věrně reprodukovaly každou buňku z těl mužů, kteří padli ve službách Solárního impéria. Jen jejich mozek byt naprogramován Šéfy Maahků. Tyto duplikáty se pak vrátili s cílem podlomit obranu Solárního impéria proti invazi Maahků.

Žádný test nedokázal odhalit změněnou totožnost agentů a jen několik vlivných činitelů Solárního impéria neústupně trvalo na svých neprokazatelných podezřeních. Náhodné objevení jedné mrtvoly v nekonečných prostorách vesmíru jim překvapivě dalo za pravdu.

Potom se Allan, nesmrtelný Arkonidan, rozhodl, že situace je natolik vážná, že je třeba nasadit tajnou zbraň USO: parasprintery!

Prolog.

V květnu roku 2401 byla ekonomická, politická i vojenská situace Solárního impéria natolik stabilizovaná, **že** Velký administrátor považoval za možné posunout těžiště zájmu od vnitrogalaktických problémů k problémům nejbližší galaxie - Andromedy.

Dobytí transmiteru v soustavě Twin, vzdálené devět set tisíc světelných let od hranic Mléčné dráhy, vedlo ke zjištění, že Maahkové, národ Odedávna považovaný za vymřelý, se usadili v sousední galaxii a jsou stále stejně nebezpeční jako před deseti tisíci léty, kdy málem zničili arkonské impérium v proslulých „metanových válkách,,. Název byl odvozen z nesprávného, ale rozšířeného pojmenovaní Maahků jako Metanů, protože tyto bytosti dýchali směs metanu a vodíku. Tento národ, vypuzený Arkonidany z Galaxie, však dokázal přežít a dokonce rozvinout svou kulturu v Andromedě.

Ke zjištěni jejich záměrů bylo vysláno pět agentů, kteří byli beztak odsouzeni k smrti tím, že ozáření, kterému byli vystaveni během výzkumných cest středem Galaxie Jim přivodilo nevyléčitelnou nemoc, které se říkalo Medúzin mor. Než vsak zemřeli, těžko představitelný přístroj Maahků, kterému říkali duplikátor, vyrobil jejich přesné kopie, které se vrátily k lidem.

Jen jedno duplikátor nedokázal reprodukovat: záludný zásah ozáření do struktury atomů. Vytvořené duplikáty už nebyly odsouzeny umřít. Tímto způsobem nejnebezpečnější tajná služba v doposud známém Kosmu, rozvědka Maahků, dostala do Solárního impéria svou pátou kolonu, kterou žádné testy nemohly odhalit. O to, aby nikdo telepaticky nemohl proniknout do myšlení agentů, a tím i jejich dvojníků, se již předem postarala solární rozvědka...

Tak se stalo, že v těch májových dnech roku 2401 nikdo nemohl vědecky prokázat neurčitá podezření, která proti navrátilcům měl. Proto se jim podařilo

proniknout do Galaxie speciální lodi Maahků prostřednictvím transmiteru Šesti sluncí, aniž by to někdo zaznamenal. Pozemšťané netušili, že agenti již splnili svůj úkol.

Při tom však došlo k chybě, maličké chybě, která by podle teorie pravděpodobností vůbec neměla vyjít najevo, ale stalo se.

V jejich plánu bylo zavraždit dvanáctičlennou posádku KITARY, jedné z nákladních lodí solárního loďstva, a nahradit ji posádkou robotů, řízených Maahky. Těla zavražděných roboti vyhodili do volného prostoru, protože jejich mozek eliminoval možnost zachycení mrtvých těl, která byla vyjádřena v řádu jedné k několika miliardám.

Tělo dvaačtyřicetiletého technika Hallgana bylo vsak vskutku neuvěřitelnou náhodou zachyceno hlídkovým křižníkem CASSO a pitva prokázala, že muž zemřel na otravu neznámou látkou. Vzhledem k tomu, že pětice duplikátů byla na palubě KITARY, podezření vůči nim se začínala potvrzovat, ale nikterak to nepřispívalo k řešení zásadních otázek: Kdo vlastně jsou? Co je přimělo ke zradě? Jaké úkoly mají?

Odpovědět na tyto otázky by měla kontrarozvědka, řízená Allanem D. Mercantem. Pracoval na tom vsak ještě jeden muž, admirál Atlan, velitel sboru specialistů USO a moudrý přítel Šéfa Solárního impéria Perryho Rhodana-Ani ten však netušil, že prozíravý Ar-konidan připravil pro případ krajní nouze tajné komando, které si rozhodně v ničem nezadalo se sborem mutantů Perryho Rhodana.

V těch pohnutých dnech, kdy zrada vrátivších se agentů se stávala zřejmou, Atlan usoudil, že nastal okamžik krajní nouze, kdy by mě) nasadit svou „tajnou zbraň,,. Atlan, Rhodan i Mercant si dovedli

představit, že kdesi v soustavě Andro-Alfa došlo k něčemu, co mozek humanoidů stěží může vyhodnotit v **tak** krátkém čase, který mají k dispozici. Malá galaxie na okraji obrovské mlhoviny Andromedy se nečekaně stala místem dalšího vývoje inteligentní formy života, kterou Atlan považoval za vyhynulou už před tisíci léty. Od této první záhady se však odvíjelo mnoho dalších, mnohem bezprostředněji ovlivňujících události posledních dnů a hodin.

Nejlepší lékaři z kontrarozvědky si-mamě lámali hlavu nad tím, proč muž, který byl něčím otráven, byl ještě zastřelen a jeho tělo hozeno do prostoru. To však byla pouhá nitka v předivu nezodpovězených otázek.

Osud se však zdál i nadále příznivý velení ozbrojených sil Pozemšťanů. Jistý Pól Kennan, důvěrný přítel kapitána Harpera, svou vřelostí dokázal, že Harperův duplikát, který pocitově zůstával člověkem, i když mu byly vštípeny jiné cíle, dokázal překročit své naprogramování a postavit se opět na stranu lidstva. Harperův dvojník padl v boji s roboty Maahků, ale ještě před tím stačil Kennanovi prozradit plán invaze Maahků.

Právě v této chvíli však štěstí Pozemšťany opustilo. Pól Kennan byl těžce raněn při znovudobytí KITARY a zemřel dřív, než se mu naskytla příležitost informovat Rhodana o tom, co se dověděl.

Grek l nechal vytvořit další kopii Cola Harpera, nový duplikát však nevěděl nic o osudu svého předchůdce, ba ani o jeho existenci.

Atlan.

Monotónní hučení hyperkomu uspává a někdy je opravdu obtížné neusnout při dlouhé službě, když se **nic** neděje. Dovedu to pochopit. Sám jsem se několikrát přistihl, že u přijímače začínám klimbat, když dlouho čekám na nějakou zprávu.

Tentokrát to však bylo jiné. Celé osazenstvo velké hyperkomové centrály na Kahalu bylo v pohotovosti, napětí bylo téměř hmatatelné. Nikomu .se oči neza-víraly, ačkoliv jinak jsou Pozemšťané kromobyčejně vynalézaví, když jde o to obejít řády a předpisy. Dokáží spát v předpisové poloze u aparátu, a co se týče výmluv a omluv, když jsou přistiženi, to se jim určitě žádná inteligence v Galaxii nevyrovná. Také simulovat ti barbaři umějí dokonale.

Přecházel jsem půlkruhovou místností sem a tam. Stále jsem ještě nevěděl, zda můj rozkaz dostali správní lidé na správném místě. Byl jsem vsak rozhodnut zachovat klid za všech okolností a rozhodně nedat najevo svou nervozitu. Naproti tomu mě těšila viditelně vzrůstající nervozita Pozemšťanů. Většinou to bývalo naopak, to oni mě napínali a někdy dováněli až k šílenství svým nezodpovědným jednáním.

Zastavil jsem se u službu konajícího důstojníka, podíval se mu přes rameno na automatický identifikátor frekvencí, zahuhlal záhadné „hmm„ a pokračoval v chůzi.

Perry Rhodan mě sledoval nevyzpytatelným pohledem, když jsem se však k němu opět přiblížil, podezřele mu zacukalo v koutcích úst. Snad mě ten barbar opět neprohlédl? Rozhodně jsem mu to nemínil usnadňovat. Zastavil jsem se před ním, ruce zkřížil za zády, zhoupl se na špičkách a důrazně řekl:

„Mí specialisté musí tu zprávu teprve dostat!"

„Vždyť čekáme, Arkonidane, my čekáme," odpověděl Perry s přehnanou srdečností a já jsem mel vtíravý dojem, že mi nevěří ani slovo. Kde ta dvojčata vězí? Začínal jsem už být opravdu nervózní.

Tronar a Rakal Woolverové si jsou podobni jako vejce vejci, vlastně ani žádná dvě vejce na Zemi si nejsou tak podobná, tak stoprocentně identická jako ti dva. Pocházeli z rodu kolonistů, kteří se usadili na planetě Imart v soustavě modrého slunce Gator.

Imart je překrásný svět, má však jednu nevýhodu: nedostatek kyslíku v atmosféře. Během několika generací se však kolonisté přizpůsobili této zvláštnosti planety a biologové a lékaři se postarali o to, že plíce Imarťanů se zvětšily a jejich objem zaručoval dostatek kyslíku při nadechnutí bez jakýchkoliv . přístrojů. To vedlo k podstatnému zvětšení hrudníku, jinak se však vzhled kolonistů nezměnil a stále vypadali jako Pozemšťané.

V podmínkách pozemské atmosféry ovšem Imarťané dosahovali výjimečných sportovních výkonů, protože ve chvílích, kdy Pozemšťané a kolonisté z jiných světů už sotva lapali po dechu, Imarťanům se dech jen nepatrně zrychlil. Zejména na dlouhých tratích jsou nepřekonatelní. Pouze Ertrusané se jim mohou rovnat a v lecčems je i předči, ale oni už ztratili podobu Pozemšťanů aspoň co se velikosti týče. Jejich přizpůsobení se podmínkám nového světa se promítlo do vzniku národa obrů, jehož vzorovým představitelem je plukovník Melbar Kasom, jeden z mých čelných odborníku.

Dvojčata Woolverové jsou však navíc pozitivními mutanty, jedinými **na**
Imartu. Rozmar přírody nebo chyba v řízeném procesu přizpůsobování způsobila, že jejich mozek se změnil.

Získali schopnost, kterou neměl nikdo ani v tajemném sboru mutantů Perryho Rhodana; byli běžci po vlnách. Stejně jako teleportéři se dokázali odhmotnit a opustit normální Einsteinův prostor, aby se pak zhmotnili na jiném místě, ale mechanismus tohoto procesu byl jiný. Teleportéři se pohybovali silou ducha a rychlostí myšlenek na určité vzdálenosti. Parasprinteři naopak potřebovali k přesunu určitý energetický proud, do kterého pak vplynuli.

Woolverům bylo úplně jedno o jaký druh energie jde a je-li vysílána určitým zdrojem nebo naopak vtahována nějakým přijímačem. Pro ně bylo podstatné jen aby existoval nějaký energetický tok, který také přirozeně určoval i rychlost jejich pohybu. Nejvýhodnější byly pro ně hyperkrátké vlny, užívané v hyperkomu. Ty jim umožňovaly pohyb neuvěřitelnou rychlostí na neuvěřitelné vzdálenosti. O takových skocích se teleportérům ani nesnilo; vždyť během několika sekund mohli překonat vzdálenost deseti tisíc i více světelných let!

Také paprsky různých zbraňových systémů byly pro Woolvery vítaným dopravním prostředkem, i když „vystoupení,, na „konečné,, u ničivého paprsku bylo nesmírně obtížné a rizikové, bratři to však zvládli. Sám jsem viděl, jak Tronar využil paprsku vlastní impulsní pistole k přesunu na vzdálenost několika kilometrů. Oba jsem viděl v akci mnohokrát, protože patřili ke sboru specialistů USO, který je podřízen výlučně mně. Ani Rhodan dosud nevěděl o jejich existenci. Spolu s dal
šími výjimečně schopnými muži a ženami tvoří mou zásahovou jednotku, kterou

však nasazuji teprve v případech, kdy Rhodan už vyčerpal všechny své možnosti.

Nyní jsem viděl, že taková situace nastala. Plukovník Felipe Hastara, velitel válečné lodě PLOPHEIA, zaměřil při přebírání pěti tajných agentů cizí loď o obrovské mase, která však vzápětí zmizela v nekonečném prázdnu. Předpoklad, že agenti byli s cizí lodí ve spojení se přímo vnucoval, zatknout agenty však bylo také neúčelné. Jejich kontrolní výslechy po návratu byly bezvýsledné, z větší části proto, že před misí byli agenti podrobeni operaci mozku, která je učinila dokonale imunními vůči parapsychickému ovlivnění. Výslechy, prováděné s přizváním mutantů, prokázaly, že tato vlastnost rozhodně zůstala zachována. Ztroskotaly veškeré pokusy telepatického odposlechu, užití sugesce i hypnózy.

K odhalení zrádců a zjištění jejich záměrů bylo nutné zvolit zásadně odlišný postup a bratři Woolverové byli ti praví pro tuto akci.

Znovu jsem se podíval na hodinky. Mé rozkazy byly odvysílány před čtyřmi hodinami a byly přijaty stanicí na Gatoru II. Ani potom spojení s Gatorem II nebylo přerušeno, aby dvojčata mohla využít této přímé cesty: vždyť museli překonat vzdálenost padesáti tisíc světelných let! I hyperkomové spojení bylo možné jen díky řetězci reléových mezistanic.

„Je ti dobře?" zeptal se z ničeho **nic** Rhodan. Viděl do mě, ten barbar.

„Výborně. Mí lidé tu budou co nevidět," odsekl jsem.

„Cože?" vyhrkl. Měl jsem ho. **Po**
zemšťané, včetně Perryho, nevěděli o existenci parasprinterů a vůbec si nedovedli představit takový přesun z Gatoru II na Kabalo v tak krátkém čase. Působilo mi to potěšení, sledovat ty barbary.

Šéf kontrarozvědky Allan D. Mercant ležel ve sklopeném křesle a oči měl zavřené, ale nespal. Ten nenápadný mužík nikdy nespí, když jde o osudy jeho lidu. To zase Gucky, který seděl v rohu, bojoval se spánkem doopravdy. Můj malý přítel a důvěrník měl zřejmě co dělat, aby udržel oči otevřené. Zastavil jsem se u něj a prohrábl se jeho hnědou srstí, jak to měl rád.

„Bude to trvat dlouho?" zeptal se kňouravě Myšob. „Jsem už utahaný a je to ostuda, že důstojník sboru mutantů..."

Vtom se objevili, překvapivě a neslyšně jako vždy. Vynořili se z přijímače během okamžiku a pak tu stáli v uniformách specialistů USO, oba v hodnosti majora a navzájem k nerozeznání. S vnitřním uspokojením jsem pozoroval reakce přítomných.

Mercant vyskočil, jako kdyby ho kousla tarantule. Rhodan patrně ztratil řeč a oči mu těkaly z jednoho na druhého.

Bratři mlčky pozdravili přítomné. Na rtech jim pohrával jemný, trochu ironický úsměv. Bylo zřejmé, že jsou stále citově spojeni; i kdyby byli od sebe vzdáleni tisíce světelných let, oba vědí, co právě dělá, cítí, čím trpí ten druhý. Při tom se nejedná o telepatii, ale o nepřetržitou výměnu impulsů mezi lidmi, kteří mají jakoby jednu duši.

Také Gucky vyskočil, bojovně se postavil na svých krátkých nožičkách proti Oběma skoro dvoumetrovým důstojní-
kům a dožadoval se vysvětlení: „Jak jste to dokázali? Teleporteři nejste, to mi neříkejte. Vyskočili jste z přijímače jako čert ze škatulky, tak jak to děláte? Jsem -

Gucky, důstojník sboru mutantů pro zvláštní úkoly, znáte mě? Tak ven s tím!"

Myšob byl pevně přesvědčen, že jeho musí znát každý a v tomto případě nebyl zklamán.

„Ano, známe vás, Gucky, jak se vede?" odpověděl major, který stál po mé pravé ruce.

„Můžete mi tykat," zaradoval se Myšob. „Lituji, Že já vás neznám. Vy jste ta Allanova tajná zbraň, co? Ale už mi konečně vysvětlete, jako to děláte. Umírám zvědavostí."

Vychutnával jsem svůj triumf, dokud mě Rhodan ostře nepožádal, abych vysvětlil, co tohle divadýlko má vlastně znamenat.

„Dovoluji si vám představit specialisty USO Tronara a Kakala Woolverovy," řekl jsem obřadně. „Jsou to parasprinteři, pokud vám to něco říká. Dovedeš si pod tím něco představit, maličký?"

Gucky vycenil své hlodavci zuby, Woolverové se na něj přívětivě Šklebili, zřejmě se jim Myšob líbil.

„Parasprinteři? Nikdy jsem to neslyšel. Co to má být, nějaká nová pozitivní schopnost?"

Vysvětlil jsem přítomným podstatu této schopnosti. Také Woolverové trpělivě poslouchali, vždy byli úžasně klidní a trpěliví, ale také až šíleně odvážní. Pokud byli přesvědčeni, že jde o správnou věc, vrhali se do akce s faá|tickou i zarputilostí.

„Vítejte, pánové," zasáta dwovoru Ag Perry Rhodan a vrhl na Ale vycítavý pohled. „Musím přiznat, že jste mě překvapili. Vůbec jsem nevěděl o vašich schopnostech, ba ani o vaší existenci. Jistě jsme vašich schopností mohli už mnohokrát využít."

„Měl bys ponechat USO nějaké trumfy, příteli," protestoval jsem. „Nakonec je na nás hasit nejhorší galaktické požáry. Tito muži jsou tady jen proto, **že** s tvým sborem mutantů se nedokážete pohnout z místa."

„Cože?!" rozhořčeně zapištěl Gucky, ale okamžitě změnil tón a pokračoval spíš sklíčeně. „Vlastně má pravdu. Stojíme před neřešitelným problémem. Máme tu pět Pozemšťanů, kteří se vrátili z trpasličí galaxie Andro-Alfa, situované blízko mlhoviny Andromeda. Před vysláním na svou misi byli podrobeni operaci mozku, aby byly chráněni před telepatickým proniknutím do jejich myšlenek, sugescí nebo hypnotickým ovlivněním. Žádným způsobem se k nim nemůžeme dostat, ale jak nám můžete pomoci právě vy, to opravdu nevím."

„Už ses předvedl?" zeptal jsem se Guckyho, bratři se zasmáli, ale Myšob se nasupil.

„Tak si to tak neber, malý příteli, nemyslel jsem to zle."

„Stejně nerozumím jak chceš parasprintery využít. Jestli si myslíš, že budou mít při výslechu agentů lepší výsledky než já, pak jseš.. ."

„O to vůbec nejde," přerušil jsem dotčeného Guckyho. „Pojďme."

Když jsme vycházeli z centrály, přitočil se ke mně Perry. Zřejmě byl oběžná bratry nadšen. „Dobří chlapi a jistě výteční důstojníci. Gratuluji. Mám pocit, že myslí, cítí a jednají oba úplně stejně."

„Je to tak," ujistil jsem Perryho. „Sám jsem byl svědkem toho, jak Tronar vy-

křikl, když byl jeho bratr zraněn. Ten ale byl pět tisíc světelných let od nás!"

Pozemšťan zamyšleně přikývl. Nemusel jsem mu nic vysvětlovat, dvojčata hluboce působila už svým zjevem a chováním. Na rozdíl od Rhodana se **tím** Gucky nespokojil, nenechal bratry **ani** vydechnout a snažil se proniknout **do** všech detailů postupu, kterým vstupovali do energetického proudu.

„Takže jste schopni naráz překonat vzdálenost padesáti tisíc světelných let?" opakoval Myšob nevěřícně otázku, kterou už párkrát položil.

„Pokud je zdroj dostatečně silný, pak ano," ujistili ho bratři jako jedněmi ústy. Gucky měl stále pocit, že mluví vlastně s jedním člověkem a ani nevěděl, kdo odpovědi ve skutečnosti vyslovuje.

„Ale vlastními silami skočit nedokážete?" znovu upřesňoval Gucky.

„Bohužel, potřebujeme nějaké médium a hyperkrátké vlny jsou ideální."

Gucky se konečně uklidnil, v tomhle ohledu tedy nečekanou konkurenci rozhodně předčil. To ho okamžitě podnítilo k mimořádné vstřícnosti. „Vlastně se bezvadně doplňujeme. Vy sami skočit nemůžete, ale já ano a můžu vám zajistit potřebný energetický tok. Musíme to ale ještě probrat," prohlásil důležitě. X To už jsme vsak došli do konferenční místnosti. Woolverové už před tím prohlásili, že odpočinek nepotřebují, ačkoliv nejenže překonali nepředstavitelnou vzdálenost, ale museli se cestou sedmkrát zhmotnit a opět vstoupit do energetického proudu na reléových stanicích Ala takoví už byli.

V zasedačce jim Mercant podrobně osvětlil celý případ tajných agentů. Byl důkladný a přesný jako vždy. Woolverové poslouchali jako vždy trpělivě, pozorně a mlčky. Až do chvíle, kdy je Mercant informoval o vyvraždění posádky KITARY ani z jejich výrazu nebylo lze nic vyčíst. Sotva to však uslyšeli, jejich rysy ztvrdly. Bylo to důležité, •protože- pokud nebyli přesvědčeni o správnosti svého konání, byli nervózní a dopouštěli se chyb. Jejich jakoby zdvojené já na vše reagovalo také se zdvojenou intenzitou. Bohužel se to vztahovalo i na chyby.

„V tom spočívá nás problém, pánové," uzavřel svůj výklad Mercant. „Nevíme, proč agenti, kteří se vrátili, nejsou totožní s těmi vyslanými. Například vůbec nevědí o Medúzině moru- Před jejich vysláním jsme se samozřejmě postarali, aby myšlenky na brzkou smrt byly zatlačeny do podvědomí, ale nejenže agenti na nemoc dokonale zapomněli, ale zmizely i veškeré její příznaky, které se během cesty musely naopak zvýraznit. Tuto podivnost jsme však přehlíželi, dokud nedošlo k zmíněným událostem na KITAŘE- Nyní je ale jasné, že nám vědomě lžou. Víme také, že KITARA byla napojena na cizí loď, dokud se tam neobjevila PLOPHEÍA a jsem přesvědčen, že spojení obstarali právě tito agenti. Je tedy nezbytné zjistit jejich pravou totožnost, případně proč a jak se tak změnili a hrají s námi špinavou hru. Zatím se nám to však nedaří. Všechny testy dokazují, že biologicky to jsou lidé, výslechy nás přesvědčují, že mají vzpomínky původních agentů. Přiznávám, že jsme bezradní. Proto vás jsem Atlan povolal, ale jak vás chce použít, to nevím."

„Řeknu to stručně," navázal jsem. „Agenti musí být v nějakém styku s Maahky. Ujišťuji vás, že jejich tajná služba je nejlepší v celém vesmíru. Metanové jsou mnohem prohnanější než vy, lidé. Vaši agenti se jim dostali do rukou a byli nějakým způsobem upraveni, dá-li se to tak říci. To je teď vedlejší."

„Vedlejší? To **snad** ne, Allane," ohradil se Rhodan.

„Teď je to opravdu vedlejší," trval jsem na svém. „Vy, Pozemšťané, ještě stále Maahky podceňujete. Nikdy by nepřipustili návrat vašich agentů, kdyby si jimi nebyli jisti. A nevěřte tomu, že by připustili, aby se pozemský Člun vetřel do transmiteru v jejich pevnosti - a Alfa-Centra, odkud se vrátili, je pevností. Ještě směšnější je představa, že by celé loďstvo Maahkú nebylo schopno zničit těžce poškozený **ANDRO**-TEST III."

„To už jsme probrali tisíckrát," přerušil mě dopáleně Mercant.

„Právě. A zpráva o návratu vždycky zněla stejně, agenti na všechno měli odpověď, nikde žádná chybička, žádná nesrovnalost. Jakoby to četli z taháku, který připravil opravdový odborník. Tu dokonalost nelze přehlédnout, ale opakuji, teď o to nejde. V tomto okamžiku je skutečně důležité to, s jakými úkoly k nám Maahkové tyto agenty poslali. A přes výsledky testů a výslechů tvrdím, že nyní jsou to již jejich agenti, ne naši. Nemračte se, Mercante, vždyť **už i** vy jste o tom v podstatě přesvědčen."

„Dobrá," přerušil mě Rhodan. **„Ale** co dál?"

„Jde o to, že dvojčata jsou k nerozeznání a mohou tedy vystupovat střídavé. Jmenujme tedy jednoho z nich velitelem kontrarozvědky na Kabalu. Kromě zde přítomných nikdo nebude
vědět, o co vlastně jde. Tronar tu hru rozehraje. Mí vědci už připravují psychogram, podle něhož bude postupovat. Zlomí ty zrádce tím, že se bude vydávat za agentaAkonanů. Zní to jednoduše, ale jednoduché to není. Ti muži jsou stále ve střehu jako šelmy. Jsou vysoce inteligentní a připraveni na všechno, i když dosud netuší, že je podezíráme. Budeme jim muset poskytnout trochu Času, aby uzráli, než přistoupíme k další etapě operace- Mercant bude muset bohužel zemřít, a to v přítomnosti agentů..."

Solární maršál se na mě zadíval jako na šílence a já se v duchu znamenitě bavil.

„Samozřejmě jen jako,Alane," dodal jsem. „Všechno je připraveno a bude naprosto bezpečné. Během bezvýsledných pokusů minulých týdnů specialisté **USO** celou akci připravili. Dvojčata přiměji agenty navázat spojení s jejich tajnými kontakty a v tom okamžiku „osedlají,, hyperkrátké vlny a dostanou se tam, kam potřebujeme, aby se dostali a kde je nikdo nečeká. Dál uvidíme podle situace."

„To se ti nepodaří, Atlane," prohlásil pochybovačně Rhodan. „Ti muži ti tak snadno nenaletí."

„Uvidíme. Hlavně se postarej, aby Tronar byl co nejdříve oficiálně jmenován Šéfem kontrarozvědky .v oblasti Kabala," odsekl jsem.

„A co mám za úkol já?" zeptá] se Mercant, který přijal můj plán rychleji než Rhodan, nejspíš proto, že byl na podobné hrátky zvyklý. ^ „Zatím tu prostě zůstanete, dokud nezemřete v přítomnosti agentů. "|

„Docela rád bych věděl něco bližšího o své smrti," dožadoval se major.

„Všechno se včas dovíte, teď je důležité, abyste podpořil svým vystupováním pověsti, které mí lidé rozšíří, že Tronar Woolver je zcela mimořádně nebezpečný člověk se zvláštními schopnostmi, kterého vy osobně zasvěcujete do jeho povinností. Nešetřete záhadnými náznaky. O ostatní se už postarají senzacechtiví

žvanilové. Uvidíte, že **za** pár dní budou Tronara brát jako div ne samotného ďábla."

Woolverové se zasmáli a Tronar poznamenal; „Patrně by nás nikdo neměl vidět spolu, že?"

„Přesně tak. Mercante, postarejte se, prosím, o mlčenlivost směny v centrále hyperkomu, možná, že by bylo nejlepší ty muže okamžité přeložit."

„Za koho mě máte?" zeptal se mě posměšně Mercant. „Celá směna je už na cestě k rodné planetě v doprovodu pěti mých mužů. Bylo mi jasné, že jste nám připravil něco, o Čem by nikdo neměl vědět, a zařídil jsem se podle toho."

Usmál jsem se. Na maršála byl skutečně spoleh. Naše hra mohla začít. O celé akci vědělo jen deset důstojníků, z toho tři mutanti. Oba bratry mohl kdokoliv vidět, nikdy však spolu, to bylo vše, co bylo třeba zajistit.

Mercant a zejména Perry Rhodan se samozřejmě nespokojili mým stručným výkladem a celý plán jsme detailně probírali ještě několik hodin a do kontroly byl zapojen i pozitronický mozek, detailně se zkoumaly psychogramy, podle nichž měli Woolverové jednat s agenty. Všechny výsledky byly více než uspokojivé. Ani Rhodan už nic nenamítal.

Rhodan.

Nemocniční pokoj byl prostorný a dokonce útulný, navzdory sterilitě prostředí. Okno tu nahrazovala obrazovka, která ukazovala zelenou krajinu na Kabalu, i když nemocnice byla v kosmické lodi. V pokoji bylo pět postelí, příslušenství bylo hned vedle. Lékaři maximálně dbali o pohodlí rekonvalescentů, o jejich klid, zároveň je však stále sledovali, i když medoroboti se objevovali jen zřídka.

Major Halgor Sorlund se snažil zavázat si pásek koupacího pláště zafačovanýma rukama, ale trvalo mu to dlouho, spíš však proto, že byl viditelně nervózní a vůbec nemyslel na to, co dělá. Jeho hluboko zapadlé modré oči neklidně těkaly, což bylo v příkrém rozporu s majorovým obvyklým flegmatickým chováním-

Po jeho pravé ruce měl postel nadporučík Cole Harper, biofyzik a určitě ten nejklidnější muž z pětice zvláštních agentů rozvědky.

Seržant Imar Arcus byl jeho přímým protikladem snad ve všech směrech: byl robustní, impulsivní až vzteklý. Byl inženýrem v oboru silnoproudu.

Poručík Son-Hao, drobný, Černovlasý kosmochemik byl proslulý tím, že byl vždy spokojený a překypoval bláznivými nápady.

Nejpozoruhodnější postavou mezi agenty byl však nesporně seržant Hegete Hegha. Velitelem skupiny byl major Sörlund, ale cynický a výbušný , Hegha brzy začal nabývat převahu a nakonec se mu nikdo neodvážil postavit.

Sörlund myslel na Heghovu protézu. Byla dokonalá, v mnoha ohledech lepší než vlastní noha. Navíc byla účelná.

V *akci* výborně sloužila za úkryt mikropnstroje. Major viděl, jak seržant pohybuje prsty na protéze, kterou měl vystrčenou zpod pokrývky. Umělé prsty o sebe nepříjemné pleskaly.

„Nech toho," unaveně požádal Sörlund a ani ho nepřekvapilo, že se jeho prosba minula účinkem. Od seržanta se **to** dalo čekat.

Kapitán Harper to viděl Jinak. Jeho zraněni z boje o KITARU už byla v podstatě zahojena a Heghova bezohlednost ho popuzovala. „To byl rozkaz, seržante. Tvoje

pleskání nám jde **na** nervy, tak s tím koukej přestat."

„Ty máš nervy? Jseš si tím opravdu jistý?" vysmál se mu seržant, ale jeho zkřivená tvář prozrazovala, že to není jen obvyklý plk. Zároveň však aspoň stáhl protézu pod deku.

Arcus zaklel a zasyčel: „Jste jednoduše v koncích. Kašlu na to, jestli tu jsou odposlouchávací zařízení! Je to tak."

„Brzy nás už odvezou na Terru na speciální kliniku," rychle mu skočil do řeči Son-Hao. „A ty, Hegete. bys měl držet hubu a neprovokovat."

Muž, který si říkal Sörlund, se ztěžka dovlekl k lůžku a klesl na pelest. Jako již několikrát před tím pocitová!, že se ho zmocňuje nevysvětlitelná tíseň, která mu brání zachovávat odstup. Stále naléhavěji ho trápila otázka, co se zanedbalo při jejich znovuvytvoření na základě přesné reprodukce těl mrtvých agentů, reprodukce atom po atomu. Přesto stále naléhavěji cítil, že oni nejsou bezchybnými duplikáty svých „originálů,,.

Marně si vsak říkal, že jsou dokonalými kopiemi, že mluví a pohybují se přesně tak, jako jejich pozemští předchůdci, **že** dokonce vědí přesně to, co
věděli oni. A přesto si byl **už** skoro jist, že k nějaké chybě došlo. **Ale** k jaké? Na to nemohl přijít.

Začal to znovu probírat. Byl člověkem, to bylo jisté. Po skutečném Sór-lundovi nesporně zdědil jeho fyzické i psychické vlastnosti. Kde se tedy v něm bralo to podivné chvění, ta nejistota, dokonce pocit beznaděje, který se ho zmocňoval stále Častěji?

Sörlund si lehl a začal raději přemýšlet o tom neznámém muži, který se u nich nečekané objeví! před třemi dny. Nebylo to uklidňující pomyšlení. Majorovy prsty se bezděky sevřely v pěst.

Neznámý měl na sobě uniformu generálmajora tajné služby a údajně **měl** nastoupit místo velitele kontrarozvědky v oblasti Kabala. Řekli jim, že se jmenuje Tronar, on však vůbec nepromluvil a měl kradmé pohyby šelmy na číhané. Dlouho stál a mlčky je pozoroval. Jeho nápadně velký hrudník se ani nepohnul, jakoby ani nedýchal. Jeho kůže měla nazelenalý odstín a Sörlund měl dojem, že se dívá na mrtvolu. Opustil je také beze slova a kradmo, jak přišel. Na jejich otázky zareagoval jen jednou a to podivným úšklebkem, po kterém slabším povahám stydla krev v žilách. Sörlund se zimničně zachvěl.

Obrazovka, nahrazující okno, ztmavla, nastával večer a roboti donesli večeři. O raněné navrátilce z tak nebezpečné mise tu pečovali opravdu skvěle.

Na okamžik to Sörlunda povzbudilo. Právě tak by to muselo být, kdyby se vrátili praví agenti. Vždyť to byli hrdinové, kteří po měsíce denně riskovali život pro blaho Solárního impéria-A právě tak se chovají k nim. Tedy oni je berou, oni jsou těmi hrdiny, kteří se vrátili z nesmírně nebezpečné cesty!

Byla to však jen chvilková úleva. Věděl, že muž s mrtvolnou pletí se vrátí a bude je znovu mlčky pozorovat-A věděl, že ostatní na to také myslí.

Skutečně na to mysleli všichni. Sonr-Haa se zmocňovala panika a začal klít. Mnozí kosmonauti, kteří podnikali **ty** nejnebezpečnější výpravy, se tak dokázali odreagovat. Třeba Arcus, tomu **to** pomáhalo. Musela však na to být povaha. U Son-Haa to nezabíralo. A byl to právě Imar Arcus, který ho okřikl. ^

„Drž hubu. Beztak na to myslíme všichni. Jestli se tu ten zelený ještě objeví, tak mu zlomím vaz, to mi věřte." ,

„Nebo on tobě," suše poznamenal Hegha. „Je to určitě jeden z mutantů z toho slavného Rhodanova tajného sboru. Rád bych ale věděl, proč ho na nás nasadili. Copak jsme nesplnili se ctí svou povinnost, nenasazovali stále svou kůži. Copak někdo kromě nás pronikl až na hranici mlhoviny Andromeda?"

Seržantovi podezřele svítily oči a major si uvědomil, že za chvíli se Hegha nejspíš nechá unést svou nebezpečnou hrou a přestane se kontrolovat. Jediné slovo stačilo k tomu, aby byli ztraceni.

„Ovládej se, seržante," předešel Sörlunda Harper. „Zbytečně tu biješ na poplach. Když se tu objeví..."

„...tak mu zakroutím krkem," skočil mu do řeči Arcus.

Major neříkal nic, už se znovu zabral do svých úvah. Bylo jasné, že nebezpečí ještě nepominulo. Především Atlan se nevzdával svého podezření, bylo to ostatně pochopitelné. Jednak znal Maahky z nesmírně těžkých bojů před deseti tisíci lety, zároveň však důvěrně znal i metody výzvědných služeb. Přesvědčit ho věru není snadné.

Stejně tak **si** však byl Sörlund jist, **že** výslechy, prováděné mutanty, žádné výsledky nepřinesly. Ani ovlivnit se je nepodařilo. Svůj úkol splnili a špiní ho znovu, kdykoliv znovu ustaví energetickou sféru, která umožní obrovské lodi opět nepozorovaně proniknout do Mléčné dráhy.

Složité zařízení, které umožňovalo odklonit dopravní energetický proud transmiteru, tvůrci nazvali impulsní výhybkou. S jeho pomocí Maahkové provedli řadu klamných útoků natransmiter na Kabalu loděmi řízenými roboty. Vše se podařilo a na agenty nepadlo nejmenší podezření. Proč také?

Nyní Černý kosmický obr číhal někde v hlubinách středu Galaxie. Jeho posádka cekala na plánovanou generální ofenzívu.

Víc major o plánech Maahků nevěděl. Na druhé straně cítil, že po splnění úkolu musí být ještě ostražitější: i duplikát chce žít! Proto by si Hegete měl odpustit ty svoje dvojsmyslné řeči.

Vtom se otevřely posuvné dveře pokoje a dovnitř vstoupili dva ošetřovatelé.

„Všechno v pořádku?" zeptal se vysoký Černoch a bělostné zuby se **mu** leskly v širokém úsměvu. Usmíval se rád a o své svěřence pečoval s láskou, protože věděl o jejich pohnutém osudu a předpokládané chorobě.

„V pořádku. Soldy, navrhnu tě na povýšení," zahlaholil Hegete.

„To ale máte pech, seržante. Je to právě týden, co mě vyhodili od zkoušek," stejně vesele odpověděl černoch. „Chtěli vědět, co bych ordinoval při hypereuforii a mě nic jiného než brom nenapadlo."

„A tak vás ze sálu vyhromovali, co?"

vtipkoval dál seržant. Soldy se ušklíbl, druhý ošetřovatel se rozchechtal, ostatní se usmívali.

Soldy však náhle zvážněl.

„Slyšel jsem, že generálmajor Tronar tu přebírá velení, prý přichází z nějaké horké soustavy v Plejádách," sděloval důvěrně. „Dnes zatkl zloděje, kterého tu honili už měsíce, protože přišel na docela nový trik - ukrýval se do schránek po

vyřazených robotech- Kradl drahé a žádané léky- A Tronar ho dostal, sotva se tu rozkoukal."

„Jak to dokázal?" chraplavě se zeptal Sörlund.

„Pojď, jdeme, tohle přece není naše věc," začal najednou spěchat druhý ošetřovatel a tahal Soldyho pryč. „Dobrou noc, pánové."

Soldy se však ještě na okamžik zdržel a zašeptal: „Prý je to nějaké mimosmyslové vnímání. Všimli jste si jeho hrudníku? Ten je, co? Tam má mozek, víte?"

„Kecáš!" také **tiše** vyrazil ze **sebe** Hegete.

„Tohle je Čistá pravda, seržante," ujišťoval ho černoch a divoce koulel očima. „Povídal to doktor Fessiing, a ten to musí vědět, on je nějaká kapacita. Na žhavých planetách se bytostem hlavy vůbec nevyvinou. Jde o proces přizpůsobování. Tronar má tu hlavu umelou, aby vypadal jako normální člověk, i když je mutant. Tam jsou všichni mutanti. A mozek má umístěn těsně nad srdcem. Proto taky dýchá úplně jinak než my. Všimněte si, že ohryzek se mu nepohne, ani když mluví. A v podtlakové komoře se pohybuje klidné bez ochranného oděvu. Tohle všechno je pravda!"

i; „Ty si vymýšlíš! Proč by ti to doktor Fessiing vykládal?" uhodil na ošetřovatele Cole Harper.

„Taky to neříkal mně, ale kolegovi a já u toho byl čirou náhodou," ohradil se Soldy. „Sice jsem vyletěl od zkoušky, ale nejsem blázen, abych si vymýšlel takové věci..."

„Dobrá, dobrá. A co dělal v podtlakové komoře?"

„Byl přítomen pitvě té mrtvoly, co ji včera v prostoru náhodou odchytil jeden křižník. Všichni byli v ochranných oděvech Jen on..."

„Ale proč, proboha, se pitva konala v podtlakové komoře?"

„Jak já to mám vědět? Jsem jen ošetřovatel, doktoři mi nevysvětlují, co a proč dělají. Ale už opravdu musím běžet, nemáme se s vámi moc vybavovat" „Proč ne?" zeptal se Hegete.

„Nevím, opravdu nevím, dostali jsme takový rozkaz, asi potřebujete klid. Když mě budete potřebovat, stačí zmáčknout knoflík a jsem tu. Tak dobrou." Po těchto slovech Soldy konečně opravdu zmizel za dveřmi, které za ním zapadly.

O deset minut později vstoupil Soldy - do místnosti, kde ho očekávali admirál Atlan, solární maršál Mercant a Tronar Woolver.

„Uspěl jste, profesore?" zeptal se netrpělivě Atlan.

Profesor Sold Mapruma, odborník na psychodiagnostiku a neurochirurgii si odpověď chvíli rozmýšlel. „Spíše ano, rozhodně má báchorka o Tronarovi u nich vyvolala psychózu. Reagovali velmi prudce a rádi by se dověděli víc." **„Mít** lékaře s fantazií je k nezaplacení," poznamenal s úsměvem Mercant. „Váš druhý výstup je připraven, Tronare, teď je to na vás."

Tronar se zvedl, ale profesor Mapruma ho ještě na okamžik zdržel, aby ho informoval o přesném znění svého povídání o podíl akové komoře, které proti plánu trochu pozměnil. „Tak si s dýcháním dejte trochu pozor, při objemu plic jaký máte vám to nebude dělat potíže," uzavřel svou zprávu profesor.

^ ^ ^

Byla už noc, ale oni nespali, vlastně ho čekali. Nikoho z nich nepřekvapilo, když do zelena zbarvená ruka otevřela dveře v neobvyklou dobu a Tronar vstoupil. Mlčky se opřel o zeď a mlčky se na ně díval.

Hegete zaklel a byl by chrlil nadávky ještě hodně dlouho, kdyby ho Sörlund nepřerušil. Seržanta sice rázně okřikl, ale cítil, jak se mu chvějí ruce.

„Proč nás tak pozorujete, pane? Řekněte už konečně něco. Nechápeme, co to má znamenat, pane,"

Tronar však ani tentokrát nepromluvil, nesáhl však ani po zbrani, když Arcus vyskočil z postele a hnal se na něj s napřaženými pěstmi. Pohyb, který učinil v posledním okamžiku, nestačil nikdo postřehnout. Jen Arcus ležel na zemi a těžce lapal po dechu. Kamarádi ho zvedli a uložili zpět do postele.

Tronar stále mlčel. Mlčel ještě deset , minut, potom se otočil a odešel.

Atlan a Mercant ho očekávali v doprovodu dvou lékařů. „Nuže?" zeptal se Atlan.

„Už to dlouho nevydrží. Arcus mě dokonce napadl. Zítra přikročíme k další fázi a oni se zhroutí. Můj nástup zcela samozřejmě spojují se svým tajemstvím a jejich psychóza se stupňuje."

„Jste opravdu výborný psycholog,
majore, nemám k tomu co dodat," řekl profesor Mapruma. „Teď byste se ale měl vyspat, už za dvě hodiny jim donesu snídani. Snad mě do té doby ještě něco napadne."

Tronar odešel za bratrem, který ho přivítal výčitkou: „To jsi ho musel praštit tak silné? Ještě teď mě brní klouby."

„Kdybys Arcuse viděl, nedivil by ses. Nevěděl jsem, co všechno snese. Mě ta ruka bolí stejně tak."

Usnuti ve stejném okamžiku. Pro ne to bylo normální, vlastně to jinak ani nešlo.

^ ^ ^

Allanova režie přisoudila hlavní roli Tronarovi a Mercanta odsoudila do úlohy pouhého statisty. Operace „Zelená tvář,, probíhala přesně podle plánu a očekávané výsledky se dostavovaly podle předpokladů. Agenti byli už na pokraji zhroucení a každou noc očekávali s hrůzou. Nadcházelo vyvrcholení.

Rhodan a Atlan Čekali v chodbě, všichni nezasvěcení museli už před několika hodinami odejít. Tronar stál před pokojem agentů, dva důstojníci z technických služeb rozvědky ještě naposledy porovnávali robota, který nahrazoval Mercanta, s originálem. Podoba i pohyby byly dokonalé, hlas mnohokrát přezkoušen a program na tu roli určitě stačil. „Soldy,, už uvnitř sbíral nádobí od snídaně. Jeho svěřenci však toho moc nesnědli, byli nervózní a v noci ani oka nezamhouřili. Mercant dal povel k zahájení akce.

Jako první napochodovali do pokoje dva důstojníci, postavili se po stranách dveří a jeden zařval: „Pozooor!"

Sörlund sebou trhl a vyskočil, Heghův výraz se .náhle změnil, každý hráč po-
keřů by mu mohl závidět, Harper, který právě vycházel z koupelny, zavřel **za**

sebou dveře právě v okamžiku, když vstoupil Tronar. „Zelený obličej,, prošel mezi oběma důstojníky, s nehybnou tváří se rozhlédl po přítomných a udělal krok stranou, aby uvolnil místo Allanovi D. Mercantovi, veliteli všech tajných služeb Solárního impéria. Důstojníci zasalutovali a beze slova opustili nemocniční pokoj, dveře **za** nimi neprodyšně zapadly: i když šlo o nemocniční loď, byla to kosmická loď a platila tu obecná pravidla o izolaci úseků pro případ poškození. Sedm osob v pokoji bylo izolováno.

„Posaďte se, nadporučíku Harpere," řekl ostře maršál a nadporučík uposlechl. „Musím vám oznámit, že se nejedná o zdvořilostní návštěvu."

„Toho jsme si již všimli, pane," prostořece poznamenal Hegete.

„Humor vás brzy přejde, seržante," vyštěkl maršál. „Zatýkám vás jménem Solárního impéria. Ještě dnes budete dopraveni na Term, kde budete vyslechnuti Velkým administrátorem. Trváte na vyslechnutí obvinění?"

Sörlund byl najednou klidný, i když tušil, že on nebo někdo z komanda se dopustí chyby. První chybu udělal Arcus. Jeho pohled okamžitě zabloudil ke skříncе, kde byly uloženy jejich paprskomety. Ten pohled stačil.

„Nenamáhejte se, seržante, tohle vám nevyjde," řekl Mercant.

„Rád bych znal důvody zatčení, pane," prohlásil rozhodně Sörlund.

„Prosím. Vypověděli jste, že dvanáctičlenná posádka lodi KITARA byla postřílena roboty z cizí válečné lodi a jejich těla byla vyhozena do prostoru. Trváte na tom?" zeptal se marsal.

Sörlund najednou cítil, že stěží může mluvit. V krku mu vyschlo a jazyk ho špatně poslouchal. „Samozřejmě, pane. Unikli jsme jen díky tomu, že už jsme měli zkušenosti s programy robotů Maahků a tak jsme mohli odhadnout..."

„Tuhle povídačku jste vyprávěli mnohokrát," opovržlivě ho přerušil Mercant. „Včera však byla zachycena mrtvola Člověka, který prokazatelně nebyl ani zastřelen, ani zaživa vyhozen do vakua. Můžete to vysvětlit?"

„To nemohu, pane, nerozumím tomu," přiznal Sörlund. Hegha se narovnal a všechny svaly v těle se mu napjaly, ale chladný Tronarův pohled ho donutil opět se uvolnit. To byl jediný Člověk, kterého se duplikát opravdu bál.

„Ale rozumíte," pokračoval Mercant. „Ten muž byl otráven nějakým neznámým plynem. Jmenoval se Bing Hallgan a byl technikem v posádce KYTARY. Vaše výpovědi o událostech na KITAŘE jsou tedy lživé."

Nastalo tíživé ticho. Sörlundovi se vybavily události, které započaly vypuštěním otravného plynu do klimatizačního zařízení. Ne, žádná chyba se nestala a najít mrtvé tělo ve vesmírných prostorách je nemožné. Mercant blufuje, usoudil major.

„To je vyloučeno, pane. Viděli jsme ty muže umírat, Hallgana také," trval na svém Sörlund.

„Jak myslíte, majore, už nebudete mít příležitost opravit svou výpověď. Teď se podíváme na jeden film," řekl maršál a dal příslušný rozkaz minikomem.

Na obrazovce v pokoji se začal odvíjet film, pořízený automatickou kamerou křižníku CASSO. Když krátký záznam doběhl, Mercant zopakoval zatykači formuli a dodal: „K četným
nesrovnalostem, které vzbuzovaly důvodná podezření, se nyní přidala prokazatelná fakta. Velký administrátor se cítí povinován uplatnit vůči vám zvláštní opatření v

souladu se zákonem o bezpečnosti Solárního impéria. Budete obžalováni jako agenti Maahků a vyšetřování prokáže, zda jste byli donuceni stát se agenty sugescí nebo jinými prostředky, kterým jste se nemohli účinně bránit, nebo jste se dali do služeb nepřítele dobrovolně a také proč najednou nic nevíte o své nemoci."

„Nemoc!" vykřikl Hegete a zděšeně vyskočil. To byl ten pojem, se kterým stále spojoval svůj nepochopitelný neklid. Bezradně se podíval na Sörlunda.

„Nevíme, o čem mluvíte, pane," řekl major.

„To vám věřím," přitakal Mercant, který pozoroval účinek svých slov. „Už dlouho si klademe otázku, proč nemáte ani tušení o nemoci, která vás odsoudila k smrti. Je zvláštní úplně zapomenout na něco takového, že?"

„Chyba v režii!" prohlásil Tronar a byla to první slova, která pronesl v přítomnosti falešných agentů. „Vyjmenujte mi příznaky té nemoci. Nuže? Nemůžete? Tak ji aspoň pojmenujte, řekněte ten název, který jste vyslovovali tak často. Já čekám."

„Blufujete, pokoušíte se nás zmást!" hystericky zaječel Hegete. , „Vůbec ne. Ta nemoc se jmenuje Medúzin mor," klidně namítl Mercant. „Tak už konečně řekněte, kdo jste."

Na odpověď však nečekal. Otočil se, otevřel dveře a zavolal do chodby: „Poručíku Dreysingu, tu Žlutou aktovku, prosím."

„Tady žádná žlutá aktovka není**,** pane," ozvalo se z chodby.

„Nesmysl, musí tam být. Počkejte tady, Tronare," zavrčel maršál a zmizel v chodbě, dveře za sebou však nedovřel. Tronar se před ně postavil s rukou na pažbě- 2 chodby bylo nezřetelně slyšet zlostný Mercantův hlas.

„Smůla, co?" prohodil ledabyle údajný generálmajor. „Co myslíte, jak dlouho vydržíte můj speciální výslech? Váš parapsychický blok vám v tomto případě nepomůže, protože vaše nervy jsou dobrými vodiči impulsů. Vždyť Arcus se už svíjel bolestí, a to jsem hojen zlehka uhodil do krku. Brzy si promluvíme o té velké lodi, se kterou jste ve spojení a radím vám dobře, buďte rozumní."

Mercant se vrátil. Přinesl žlutou aktovku a položil ji na stůl. Nikdo nepostřehl, že maršála nahradil robot, podoba byla dokonalá a Tronar ho vůbec nenechal promluvit. Pro jistotu.

„Ta data už znám, pane maršále. A údaji o zaměření lodi, které provedla PLOPHEIA, nepřekvapíte už ani naše přátele. Dovolíte, pane?"

Při těch slovech Tronar bleskurychle tasil služební zbraň a vystřelil od boku. Modře světélkující paprsek dezintegrátoru zasáhl robota ve výši hrudi a Mercantův umělý dvojník se zhroutil. Tronar ještě třikrát stiskl; spoušť. Tělo beze zbytku zmizelo ještě než Tronarova zbraň zapadla zpět do pouzdra. „Zelený,, stál opět klidně rozkročen přede dveřmi a duplikáty na něj bez dechu zíraly.

„Nemyslete si, že jsem likvidoval maršála, abych zachránil vás," navázal Tronar konverzačním tónem, jakým mluvil už před tím. „Váš život má pro mě cenu, jen pokud vyklopíte, co chci vědět. Usnadním vám to tím, **že** vám prozradím, že nejsem člověk, ale štáb"

ní důstojník **ze** zvláštního komanda hvězdné říše Akonanů. Pouze jméno Tronar je pravé. Mým úkolem je odhalit tajemství Kabala. Už několik dní vím. Že jste ve spojení s Maahky. Mám zájem navázat spojení s touto inteligencí, protože nás

spojuje zájem na zničení nesnesitelného panství Terry. Nyní půjdete se mnou, zcela oficiálně, samozřejmě, protože jsem a zůstávám Šéfem pozemské kontrarozvědky na Kahalu. Venku jsou mí spolupracovníci a vše proběhne v klidu. Mnoho času vsak nemám a proto promluvíte rychle. Nejsem Člověk a mé metody výslechu jsou opravdu nelidské, jistě mi rozumíte. Tak vstávat. Vedle lodi je člun, do kterého nastoupíte a který vás dopraví, kam je třeba- Terra to ovšem nebude."

V Tronarově ruce se opět objevila zbraň, což zřejmě mělo být pobídkou.

„Ale lidé zjistí Mercantovo zmizení," vykřikl Hegha, který v tom viděl Šancí k dalšímu vyjednávání.

„Myslíte, že jsem na hlavu padlý," opovržlivě ho odbyl Tronar. „Všichni , si myslí, že Mercant odletěl již brzy ráno. Bohužel, jeho loď už měla nehodu."

Na Tronarovo zavolání vstoupili do místnosti oba důstojníci.„Všechno proběhlo hladce, pane?" zeptal se jeden.

„Naprosto- Ať tyhle," Tronar mávl rukou směrem k duplikátům, „dopraví do člunu medoroboti. Oznamte let na kontrolní stanoviště. K-NAMU odletí za půl hodiny, musím ještě něco zařídit. Postarejte se o to."

„Máte perfektní organizaci, generál-majore," konstatoval s jízlivým úsměvem nadporučík Harper, když jeden z důstojníků odběhl. „Jen bych rád věděl Jak jste prošel organotesty, když váš
organismus je tak zásadně odlišný **od** lidského?"

„Jste chytrý muž, Harpere, doufám, že dost chytrý na to, abyste se postavil na mou stranu. Ne však dost chytrý na to, abyste si odpověděl sám. Oni vědí, že jsem Akonan," s klidem prohlásil Tronar.

„No tohle!" užasl Hegha. „Tohle je docela nový trik, jak..."

„Dost řečí, medoroboti už jdou, lehněte si na nosítka a ve Člunu ani slovo, nebo je po vás," ostře ho přerušil Tronar. Netušil ovšem, že Halgor Sörlund právě dostal nápad, jak se vyvléci z oprátky akonanské tajné služby.

Major ho považovat ne-Ii za dokonalý, pak aspoň za nejlepší a vlastně jediný možný za stávající situace. Bylo třeba vyrobit na duplikátem velké lodi Maahkú Tronarovu přesnou kopii, originál zničit a duplikát poslat zpět. Duplikát s Tronarovými vědomostmi a postavením mohl být mimořádně užitečný, zvláště když Mercant byl již odstraněn.

Sörlund uvažoval logicky, ale vycházel z mylných předpokladů. Nevěděl, že Tronar má dvojče a že snahou obou parasprinterů právě je ustavit energetické spojení s lodí Maahkú, ani že na můstku lodi K-NAMU na Tronara čeká „mrtvý,, Mercant ve společnosti Perryho Rhodana, Allana, Myšoba Guckyho, několika důstojníků kontrarozvědky a také Kakala Woolvera.

„Na mrtvého muže vypadáte docela zdravě," ujišťoval Allan tou dobou solárního maršála. „Pokud ovšem jste pravý Mercant a někdo si to nepopletl."

„Vyprošuji si vtipkování na toto téma," ohradil se popuzeně Mercant. „Váš bratr byl dokonalý, majore Woolvere, všechna Čest. Je radost s vámi pracovat. Doufám, že je jasné, že akci přebírám já a že vy oba také zůstanete v řadách kontrarozvědky. Terra potřebuje muže jako vy nejen dnes, ale stále."

Rakal sice přikývl, ale maršálova slova sotva vnímal. Díky stálému smyslovému kontaktu s bratrem byl zcela zaujat jeho rozmluvou s agenty.

! Tronar se dostavil o Čtvrt hodiny později.

„Všechno v pořádku, pane. Podařilo se mi těch pět mužů přesvědčit. Je také už nepochybné; že pracují pro Maahky. Tajemství jejich proměny se mi ale zatím nepodařilo odhalit."

„Odhalíte ho, až se dostanete na palubu té neznámé lodi," ujistil ho Allan. „Váš úkol spočívá jen v tom, nějak je přimět navázat s lodí rádiové spojení-Tajná služba Maahkú je bohužel stále před námi, i když jen o půl hlavy. Nemusíte proto jednat v rukavičkách." -

„„No tak," prohodil nesouhlasně Rhodan, který se držel zatím v pozadí.

„Tomu ty, Pozemšťane, nerozumíš. Za chvíli tě budou brát za hodného strýčka .a potom se můžeš rozloučit se Solárním impériem. Dej na má slova. Tuhle záležitost nech na USO. Doufám, že jsme v tom zajedno."

„Dobrá, ty vševěde, je to na tobě," řekl Rhodan s úsměvem. „Ale běda ti, jestli to zpackáš. To bychom si museli promluvit jinak."

K-NAMU v té chvíli odstartovala, prolétla liniemi těžkých bitevních lodí a zamířila ke středu Galaxie.

Pět agentů si zatím lámalo hlavu, jak nejlépe postupovat. Většina se shodla, **že** by bylo nejlépe nechat vyrobit Tronarův duplikát, pouze nadporučík Harper tento návrh vytrvale odmítal a Son-Hao váhal.

„Nevěřím mu," opakoval stále nadporučík. „Něco podstatného nám tají."

Než se dohodli, Tronar se objevil znovu a tentokrát jim nedal na vybranou:

„Posádku lodi tvoří mí lidé, na pomoc zvenčí nespoléhejte. Hegho, sundejte si protézu - ne, žádné námitky, nebo ji mám ustřelit? Ještě vám nedošlo, že lidský humanismus je nám cizí? Čekám..."

Hegha polkl zaklení, které měl **už** na jazyku, a micky podal protézu technikovi, který Tronara doprovázel. Ten **si** ji začal se zájmem prohlížet.

„Okamžitě pečlivé prozkoumat," poručil mu generálmajor. „Pozor na mikro. Pozemská minivysílačka je už pryč, ale možná tam bude něco zajímavějšího-Vykoupejte to v lázni, co ničí vše organické a uvidíte."

Návštěva skončila a Tronar opustil místnost spolu s technikem.

„Mám dojem, že by mi pozemská soudní síň byla milejší než akonský luxusní hotel," poznamenal Cole Harper s křivým úsměvem. **„Za** dva dny vyklo- , píme všechno, co se s námi dělo na Andro-Alphě."

„No a co?" vyhrkl Hegete. „Změní to nějak naší situaci? Klidně řeknu, kdo vlastně jsme třeba hned. Jde mu jen o to, navázat spojení s Maahky a my mu ho máme zprostředkovat. Tak prosím, uděláme to."

Hegha byl přesvědčen, že Grek l, který lodi Maahkú velí, je opravdu ten správný muž, který si s Tronarem dokáže poradit. Major s ním souhlasil. Sedl si ke stolu a hodil na papír krátkou zprávu, která sestávala pouze z kombinací symbolů, které by nikdo nedokázal rozluštit.

„Myslím, že tuto zprávu můžeme odsud bez obav vyslat, ostatně v tomto prostoru nás sotvakdo může zaměřit. Souhlasíte?"

Tentokrát souhlasili všichni, aniž by ovšem tušili, že si tím kopou hrob.

Atlan.

Stál jsem spolu s Rhodanem, Mercanem a Guckym a pozoroval na obrazovce průběh jednání s falešnými agenty. Tronar Woolver se zakousl do svého úkolu jako hladový vlk do kořisti. Jeho bratr byl už připraven ke startu ve spojovací centrále. Pro kontakt se svým dvojčetem Žádnou obrazovku nepotřeboval. K-NAMU p^ půlhodině lineárního letu už vstoupil do normálního prostoru a znehybněl mezi dvěma rudými slunci ve středu Galaxie, kdežto Kahalo zůstalo již osmdesát světelných let za námi.

Bylo zřejmé, že agenti skutečně neznají polohu gigantické lodi Maahků, i když pokusy mého malého přítele Guckyho o proniknutí do jejich vědomí zůstávaly bezvýsledné, ale jejich vysílání nebylo směrováno a své signály vysílali v kruzích. Guckyho **mi** bylo až líto,

„Bohužel, Atlane. Nedokážu to. Proč jen jim dělali tu operaci! Už jsme mohli dávno vědět všechno, co potřebujem," kňoural.

Mercant jen bezmocně pokrčil rameny. Nemohl však za to. Podle všech předpokladů měli už dávno zkamenět v důsledku neodvratně postupujícího Medúzina moru a operace je měla chránit před případnými zásahy Maahků.

Proč je však neuchránila a proč nezemřeli? Všechny lékařské kapacity svorně tvrdily, že postup Medúzina moru je
možné zpomalit, i když ani to nebylo jisté, rozhodně však ne zastavit nebo ho dokonce vyléčit. Jediné vysvětlení, které mě napadalo utvrzovalo od počátku má podezření: ti muži už nebyli lidmi, aspoň ne skutečnými lidmi. Byli snad v mlhovině Andromedy vytvořeni perfektní androidi, kteří se do nejmenšího detailu podobali vyslaným agentům?

Tuto mou hypotézu vsak odmítali biologové i lékaři. Kým však potom byli ti agenti, kteří se vrátili, když už jsme je skoro nečekali, a navíc zázračně vyléčení? Z mého hlediska to byl mnohem závažnější problém než ten, proč zradili lidstvo.

Znovu jsem se zadíval na obrazovku. Tronar v doprovodu všech pěti agentů šel právě k rádiové ústředně. Arcus sténal. Tento vznětlivý muž spoléhal především na svou fyzickou sílu a opět se pokusil Tronara napadnout. Samozřejmě to dopadlo špatně - pro něj.

V centrále bylo už všechno připraveno. Velký vysílač byl v provozu a já jsem na něj nechal napojit všechny hyperagregáty. Ve středu Galaxie bylo možné navázat rádiové spojení pouze při desetinásobném výkonu vysílače proti obvyklým normám. Vystupňoval jsem výkon na sto tisíc kilowattů, většího výkonu jsme v relativně malém člunu nebyli schopni dosáhnout.

„Měli jsme použít křižník," zamumlal Perry. „Obávám se, že náš vysílač v podmínkách centra Galaxie bude slabý- Tady je sto tisíc kilowattů málo."

Povzdechl jsem si. Byio by samozřejmě lepší, kdybychom měli k dispozici křižník, to bychom však potřebovali mnohem větší posádku. Ale Tronar by těžko agenty přesvědčoval, že má sto padesát věrných mezi pozemskou kontrarozvědkou a celý křižník k dispozici. Člun s patnáctičlennou posádkou — to vypadalo mnohem věrohodněji-A Rhodan to věděl. Nechal jsem tedy ty stesky bez odpovědi.

To Tronar se už docela vžil do své role. „Vysílejte své krátké impulsy a opakujte je každou minutu tak dlouho, dokud nedostanete odpověď. Pojistě době změníme

pozici a budeme opakovat pokusy o navázání spojení, dokud se to nepodán. No tak, na co čekáte? Nemáme Čas!"

„Kdo vám řekl, že známe volací frekvenci té vybájené lodi?" vztekle vykřikl Hegete. „Existují miliony frekvencí..."

„Nežvaňte a začněte," přerušil ho Woolver. „Pamatujte, že bych vás mohl nechat vykouřit ve stejné lázni jako vaší protézu. Řekl jsem vám, že z ní dohromady nic nezbylo? Aspoň mám jistotu, že nezbyly ani Žádné mikrovysílačky nebo něco podobného. Akonané jsou opatrní. Tak do toho."

Hegete se dobelhal na jedné **noze k** vysílačce a stále klel.

„Je opravdu tak tvrdý, nebo 60 hraje?" zeptal se Rhodan.

„Záleží n;a okolnostech. Imarfané dovedou být velice přátelští, ale také ne-milosrdní vůči nepřátelům."

„Pozor, už vysílá!" přerušil mě hlas technika z minikomu. Byla to pravda. Hegha už zastrčil frekvenční klíč do automatiky, vyhledal potřebnou frekvenci a zmáčkl hlavní páku. Dosáhnout na hypervysílači jediné frekvence nebylo možné a Hegha zvolil co nejužší svazek frekvencí. Teprve po navázání kontaktu ji automatický jistič dokázal udržet.

Sorlundův obličej byl nehybný, ale
četné vrásky v něm se prohloubily. Měl jsem dojem, že major tuší, jaké riziko podstupují prozrazením tajné frekvence Maahků, i když nevěděl o existenci Tronarova dvojčete a jejich zvláštních schopnostech. Kdyby to věděl, určitě by zabránil navázání kontaktu. Zatím ho snad uklidňovalo, že znalost frekvence Tronarovi neprozradí polohu lodi.

Hegha zatím zápasil s morseovkou. Nebylo divu, protože se už skoro neužívala a pouze v centru Galaxie, kde energetické bouře znemožňovaly spojení mluveným slovem k ní bylo nutné sáhnout. Parasprinterům to dávalo obrovskou výhodu, protože spojení trvalo mnohem déle a měli dost času k „osedlání,, hyperkrátkých vln.

Všiml jsem si, že Tronarovo tělo se napjalo, i když na sobě měl lehký ochranný oděv pro pohyb ve volném prostoru se zabudovanou ochranou proti nadměrnému tlaku a teplotám přes osmdesát stupňů, které je čekaly při případném přesunu do lodi Maahků. Rakal byl oblečen stejně a rozdíl byl pouze v tom, **že** přilbu už měl zavřenou. Tronar si to ještě nemohl dovolit.

Ze své strany jsme udělali všechno, abychom dvojčatům zajistili bezpečnost při přesunu. Přesto jsem byl nervózní a Gucky už začínal jančit.

Minuty však plynul-y a signály zůstávaly bez odpovědi.

„Třeba váhají, nejsou si jisti," řekl Heghovi Tronar a položil před ním plastikovou destičku s textem- „Zkuste to otevřeným textem."

„Ale tady..." pokusil se namítat Hegha.

„Dělej, co řekl," přerušil ho Sörlund. „Zkus to, na tom už nezáleží."

„Správně, majore," pochválil ho Tronar. „Začínám uvažovat o vašem zařazení do mé organizace. Můžete nám poskytnout užitečné informace a já vás zase mohu ujistit, že naší spolupracovníci jsou velmi dobře placeni. Nebo chcete zpátky k Pozemšťanům a na doživotní nucené práce na nějaké neobyvatelné planetě se smečkou robotů? Chcete vědět, co vás tam čeká?"

„Myslíte, že jsme padlí na hlavu?" vztekle vykřikl Arcus.

„Výborně, máte vynikající odborníky," obdivně vydechl Mercant.

„Pochvala od znalce vždycky potěší, zvláště když služby USO, které jsem začal budovat teprve nedávno, ještě kdekdo přehlížel."

Hegete uposlechl. Mělo by to zabrat, protože velitel invazní lodi musel mít zájem na získání nejvyššího pozemského důstojníka na Kanálu.

Grek l se tentokrát skutečně rozhodl okamžitě a odpověď přišla tak rychle, že i na parasprintery to bylo příliš. Prozatím jsme se tedy přesvědčili pouze o tom, že invazní loď je nablízku, sotva sto světelných let. Zároveň to však potvrdilo, že Metanové udělali obrovský technický pokrok od dob před deseti tisíci lety, kdy Jsme nad nimi zvítězili.

Tronar položil před Heghu další destičku s textem. Byl delší a uváděl některé podrobnosti. „Nemusíte mít strach, nikdo nás nezaměří. V sektoru nejsou žádné pozemské lodi, o to jsem se postaral," řekl na vysvětlenou.

SorlundTronarův rozkaz schválil přikývnutím. Začínal jsem mít dojem, že sleduje nějaký vlastní plán a vzápětí mě v tom utvrdil Rhodan.

„Ten major má něco za luhem, ale nevím co," řekl ten barbar.

„Kdybychom to věděli, nemuseli bychom rozehrávat celou tu hru," namítl oprávněně Mercant. „Sörlund má mnoho, co skrývat. Woolverové nám jeho tajemství určitě objasní."

Usmál jsem se- Měl pravdu. Specialisté USO se školili deset let a museli toho znát mnohem více než kosmonauti nebo přírodovědci. Mí muži měli znát prakticky všechno a také všechno umět. Jejich mozky byly vybičovány k nejvyššímu výkonu hypnoprogramy, jejich těla - neustálým tréninkem.

Hegha pokračoval ve vysílání a zelené světlo na pultu před ním nasvědčovalo, že spojení funguje. Energetický most byl ustaven a Tronar se stáhl poněkud dozadu a vzápětí centrálu opustil.

Za okamžik jsem ho spatřil vedle jeho bratra. Zaklapl přilbu a ohlásil: „Kontakt je ustaven, pane. Jdeme na to!"

„Mnoho štěstí!" odpověděl jsem přes minikom.

V příští sekundě oba bratři zmizeli. Věděl jsem, že takřka současně se opět zhmotní na palubě lodi Maahků. Přesunovali se stejně rychle, jako médium, které použili. Nyní jsem už nemohl nic jiného, než přát jim štěstí.

Perry Rhodan vyskočil a rozběhl se k výtahu, Mercant ho následoval. Já jsem klidně zůstal před obrazovkou.

„Kam tak pospíchají?" zapištěl Gucky. „Chcete se vsadit, že v centrále budeme dřív?"

Věděl jsem, že ano- Vzal jsem ho do náruči, Myšob se soustředil, a už jsme byli přede dveřmi centrály. Rhodan a Mercant dorazili až za chvíli a byli celí udýchaní.

„To jsem si mohl myslet. Vysílá ještě?" vydechl Rhodan.

„Právě skončil, můžeš vstoupit," vy

zval jsem ho. Usmál se a udělal to. Byl jsem rád, že ocenil mou pozornost. Bylo ale správné, aby Velký administrátor vstupoval první. Následoval jsem ho a Mercant šel za námi.

Sörlund, kterého jsme považovali **za** flegmatika, pronikavě vykřikl. Som-Hao, nejlabilnější ze všech, začal kvičet jako podsvinče. Hegha strnul, Harper zbledl a bezbarvě pronesl: „Tak je to tedy. Gratuluji, Mercante."

„Pochopil jste, Harpere," řekl Rhodan. „Tronar není Akonan, ale specialista USO a v této chvíli už je na palubě lodi, se kterou jste nám laskavě obstarali spojení- Jste zatčeni. Mercante, konejte svou povinnost!"

„Na palubě lodi, to není možné!" zaskučel Sörlund.

Odpovědi jsem se ujal sám. „Nevěřil jsem vám ani okamžik, na to jsem znal metody Maahků až příliš dobře. Tronar měl pouze získat důkazy vaší zrady. Navíc je parasprinter, člověk, který se dokáže dopravit od vysílače k přijímači. Jak, to není důležité. Vaše proradná hra skončila, pánové."

Arcus se zoufale rozhlížel, jakoby hledal cestu k úniku, ale to už vedle každého zrádce stáli dva silní muži. Byl to však kupodivu Sörlund, kdo začal ječet fistulí a nemohl přestat.

„Lékaře, rychle!" vykřikl Rhodan, který nejdříve pochopil, co se děje.

Bylo však už pozdě. Za chvíli jsme bez dechu zírali na pět hromádek beztvaré hmoty na místech, kde před okamžikem byli agenti. Proces rozkladu hmoty však pokračoval a po dvou minutách jsme viděli už jen pět povalujících se uniforem. Po lidech, kteří v nich byli, nezbyla ani stopa. Lékař byl zbytečný.

Do bezdechého ticha promluvil jasný Myšobův hlásek; „Něco jsem zachytil. Nebyli to lidé, ale pouhé napodobeniny. Víc jsem z jejich myšlenkových impulsů rozeznat nedokázal. Ale pochopil jsem, Že skuteční agenti jsou již dávno mrtví. Byli zastřeleni. Ty napodobeniny uplácala tajná služba Maahků u nich doma a my jsme na to skočili."

„Zkus se upamatovat ještě na něco," zapřísahal jsem Guckyho. „Nějaká maličkost, všechno může být důležité. Určitě si ještě na něco vzpomeneš."

„Ne," rozhodně prohlásil Myšob-„Nad vším u nich převažovala hrůza a vztek. Ano, vztek. Harper to v myšlenkách vyjádřil jasné: zabudovali do nich mechanismus sebezničení v případě bezvýchodné situace. Z toho jsem poznal, že je vytvořili uměle. To je ale vše, co vím, skutečně."

„Mechanismus sebezničení, co tím myslel?" zeptal se Rhodan.

Na to jsem samozřejmě nemohl odpovědět. Především mi bylo záhadou, co ho mohlo spouštět, i když jistou představu jsem měl.

„Aspoň vidíš, v jaké jsme bryndě," řekl jsem. „Tvoje tajné služby nestojí za nic, odmítaly nebezpečí, o kterém jsem mluvil, a radovaly se z návratu agentů. Ale ty imitace, to není všechno, je to jen kamínek v mozaice. Agenti byli asi zničeni šokem, který jim způsobil náš příchod, kdoví. Jsem si však jist, že svůj úkol již splnili. A nám nezbývá než čekat na zprávy od Woolverů."

Rhodan na to neřekl nic a tak jsem pokračoval: „Musíme se vrátit na Ka-halo a s pomocí tamní výkonné centrály najít frekvenci Maahků, abychom zajistili Woolverům možnost návratu.

Výkon naší centrály nestačí, protože známe jen velmi přibližně pole použitých frekvencí. Necháme naše přijímače zapnuté, ale nemůžeme na to spoléhat. Když se nám nepodaří příslušnou frekvenci objevit, jsou Woolverové ztraceni."

K tomu nebylo co říci a tak K-NAMU odstartoval ke zpáteční cestě.

Měl jsem o parasprintery ještě mnohem větší obavy, než jsem dal najevo. Všechno záviselo na bdělosti Maahků. Pokud zjistili proniknutí cizinců do lodi, byli už teď v bezprostředním ohrožení života. Slabina jejich mimořádné schopnosti spočívala v tom, že jejich zhmotnění bylo velice nápadné. Jejich možnost vybrat si místo k „vystoupení,, z nosiče byla velice omezená a zdar jejich akce záležel tedy hodně na Štěstí.

Na druhé straně v každé vesmírné lodi stále probíhají tisíce energetických toků, z nichž mnohé nelze ani na okamžik přerušit. Každý z nich mohou parasprinteři v libovolné chvíli využít k úniku do jiné části lodi.

K-NAMU se vnořil do meziprostoru a zamířil ke Kabalu. Zde jsme byli zbyteční, kdežto na Kabalu mohli odborníci prozkoumat uniformy agentů v laboratořích. Byl jsem však přesvědčen, **že** je to zbytečná námaha.

Spoléhal jsem jedině na Woolvery. Ale mutanti také nejsou nezranitelnÍ. I přes jejich mimořádné schopnosti odhodlaný nepřítel, který se rozhoduje a jedná rychle, je mohl dostat. Na rozdíl od Pozemšťanů, kteří si stále ještě dělali iluze o své převaze, já jsem nepochyboval, že Maahkové takovým nepřítelem jsou. Ze zkušeností jsem věděl, že reagují až neuvěřitelně rychle. Sotvakdo se jim mohl vyrovnat v rychlosti, se kterou se dokázali přizpůsobit novým situacím. J

Mou první starostí na Kabalu proto byla organizace důsledného sledování všech frekvencí, připadajících v úvahu, jak z ústřední stanice, tak z hlídkujících lodí- Každému stanovišti jsem přidělil určité frekvence, na kterých měli zůstat nepřetržitě na příjmu. To jediné jsem mohl pro Woolvery udělat pro případ, že by nutně potřebovali uprchnout z cizí lodi, pokud by se ovšem dostali k vysílačce. Potom by jim stačil zlomek sekundy k bezpečnému návratu.

Perry Rhodan byl velmi znepokojen možností útoku na Kabalo. Soustředil do tohoto sektoru několik flotil, posílených o válečné superlodě. Mercant zajišťoval obdobným způsobem transmiter šesti sluncí.

^ ^ ^

Vesmírný obr měl tvar válce o pěti stech metrech v průměru a o délce dvou a půl kilometrů. Kroužil kolem neznámého slunce v centru Galaxie, slunce, které nemělo planety. Nejbližší dvojhvězda, bílý trpaslík s bleděmodrou oběžnicí, byla vzdálena pouhé čtyři světelné měsíce. To odpovídalo zákonitostem centra Galaxie.

Grek l, velitel lodi a zároveň nejvyšší velitel Maahků v prostoru Mléčné dráhy, obdržel první zprávu od duplikátů před deseti minutami. Jako každý důstojník tajných služeb v této hodnosti a funkci neodpověděl hned. Nejdříve nechal pozitronic-ky propočítat, že signál přichází ze vzdálenosti šedesátí světelných let. Jakmile znal vzdálenost, nechal propočítat výkon vysílačky. Z těchto údajů bez problémů odvodil, že duplikáty vysílají z malé lodi, spíš člunu než lehkého křižníku.

To ho uklidnilo. Na jeho lodi byl sice umístěn duplikátor a mnoho místa zabíraly laboratoře a výzkumné úseky, přesto však výzbroj lodi zcela postačovala k odražení útoku pozemské válečné lodi střední třídy.

Přesto velitel čekal na opakování zprávy. Další Šifrovaná zpráva, pro nepovolané prakticky nerozluštitelná, přišla za chvíli. Vzápětí však byla doprovozena zprávou

otevřeným textem, která sdělovala, že pozemský vysoký důstojník se chce s Maahky kontaktovat. To v Grekovi l vzbudilo podezření.

Grek l, zkušený hráč složitých her kosmických tajných služeb, nepovažoval za nutné se striktně držet rozkazů. Ostatně tak jednali všichni vyšší důstojníci rozvědky a kontrarozvědky Maahků.

Pro něj už byli falešní agenti ztraceni. Správně usoudil, že pouze bezvýchodná situace je donutila vyslat zprávu otevřeným textem. Rozmýšlel se jen okamžik a rozkázal, aby byl příjem potvrzen, ale vyslán byl jediný symbol, který znamenal: podejte podrobnější zprávu- Byl už rozhodnut vyslat také signál nebezpečí, který aktivuje v duplikátech zabudovaný mechanismus sebezničení, ale ještě před tím chtěl vědět, jak zareagují. Mohlo mu to pomoci pochopit, co se vlastně děje. Loď byla připravena jak k obraně, tak k okamžitému přechodu do lineárního prostoru a Grek l si proto mohl dovolit toto malé riziko.

Odpověď opět nebyla šifrovaná. To jen potvrdilo Grekův názor, že agenti jednají pod tlakem. Během příjmu však v jednom okamžiku vzrostla intenzita signálu pětinásobně a vzápětí opět po

klesla. To znepokojilo velitele Maahků natolik, že již déle nečekal a vyslal signál nebezpečí. Tak se stalo, že jen několik minut po zmizení obou parasprinterů pět bytostí, vytvořených na základě atomárního modelu zabitých Pozemšťanů, bylo zničeno touž fantastickou technologií, která je před časem vytvořila.

Zároveň Grek l přerušil spojení. Nevěděl, zda agenti byli už donuceni všechno vyzradit, nebo se zatím jen pokoušeli obelstít nepřítele. Ani v jedné ze zpráv otevřeným textem však nebyl ani náznak toho, že by agenti chtěli dostat na loď nějakou důležitou osobnost za účelem pořízení duplikátu. Mluvilo se pouze o přání takové osobnosti navázat kontakt. Z toho Grek usuzoval, že Pozemšťané dosud o duplikátoru nevědí. Bylo proto pravděpodobné, že nevěděli nic ani o impulsní výhybce, která umožňovala z lodi zachytit dopravní paprsek transmiteru šesti sluncí a nepozorovaně přivést do Galaxie celé válečné loďstvo.

Grek l se nemohl usmívat. Hlavy Maahků mají tvar srpku měsíce, umístěného svými konci na ramenech, a ústa mají v místech, kde je u lidí ohryzek, proto nemohou vyjadřovat své pocity mimikou.

Za to jsou schopni rychle myslet a jednat. Grekovi stačilo vyměnit se svými spolupracovníky pár slov v kraahmaku, společném jazyce Maahků, a všechna bezpečnostní opatření na lodi byla uvedena do stavu nejvyšší pohotovosti. Mezi ně patřilo i spuštění jistící automatiky, která sledovala energetické toky a měnila přicházející hyperimpulsy na ultrakrátké vlny.

Grek ovšem nevěděl, **že** náhlý nárůst

intenzity signálů souvisel se skokem parasprinterů. Něco takového ho vůbec nenapadlo, vlastně ani nemohlo napadnout, protože nevěděl takřka nic o mutantech v ozbrojených silách Pozemšťanů. Pětice pozemských agentů, jejichž znalosti měl k dispozici, nikdy nepřišla do přímého styku s mutanty a tak ani jejich dvojníci mu nemohli o nich říci nic víc, než že o nich slyšeli.

Později, když se po nasazení o nich už něco dověděli, nebyla příležitost to Grekovi oznámit. Proto velitel invazní skupiny uvedl do chodu jen obecně platná bezpečnostní opatření-1 to bylo výsledkem jeho velké zkušenosti a z lidského

hlediska možná až přehnané opatrnosti, protože pouhý výkyv v intenzitě signálu při rádiovém spojení by leckdo přešel bez povšimnutí, on však uvedl do chodu celý složitý systém opatření pro stav nejvyššího ohrožení.

Roboti dostali rozkaz od pozitroniky, aby spustili těžké stroje do obrovského konvertoru, kde se pak vznášely. Konstrukčně se lodě Maahků skutečně podstatně lišily od pozemských. Konvertor byl umístěn hluboko na spodu válce poblíž hnacího ústroji, Jehož reaktor dodával energii také vysílačkám.

***

Parasprinteři se v mnoha ohledech podobali teleportérům. Byl však mezi nimi i podstatný rozdíl!

Woolverové byli významně vázáni na formu energie, kterou použili ke svému přesunu. Pokud „cestovali,, pomocí běžného elektrického proudu, nemohli současně použít hyperenergetických vln. Mělo to své výhody i nevýhody.

Tentokrát bratři využili hyperfyzikálních impulsů, ležících mimo Čas a prostor. Rychlost jejich pohybu tím daleko překonala rychlost světla, tím však také ztratili pojem o čase a prostorovou orientaci. Dlouholetý trénink jim však umožňoval dosti přesně odhadnout charakter přístrojů, s nimiž se setkají v „cílové stanici,,, tedy v místech, kam je příslušný energetický proud donese.

V případě energetického proudu hypervysílače první kontakt v místě určení musel být nutně s hyperanténou, další s transformátorem hypervin a teprve třetí vlastním přijímačem, který přijímal pouze již zpracované impulsy. Woolverové se rozhodli neriskovat zhmotnění v samotném přijímači u kterého jistě bude obsluha. Naopak zhmotnění v transformátoru téměř stoprocentně zaručovalo, že k němu dojde beze svědků. Atlan je ujistil, že na lodích Maahků je toto zařízení plně automatizováno, stejně jako u pozemských lodí.

Tronar a Rakal si byli plně vědomi toho, Že právě osudný okamžik zhmotnění je pro ně nejnebezpečnější. Šlo sice jen o několik sekund, než částice jejich těl opětně vytvoří funkční strukturu, ale právě v této chvíli byli zcela bezbranní a vydáni na pospas náhodnému pozorovateli.

Zhmotnění v transformátoru proběhlo podle plánu. Objevili se jako světélkující opar, pronikli energetickým izolačním polem a vzápětí už stáli na vlastních nohách. Další tři sekundy potřebovali k tomu, aby se orientovali v novém prostředí. **Ze** všeho nejdříve sáhli po služebních zbraních, aby byli připraveni se bránit. Potom se dali do pohybu, Rakal vpředu, Tronar za ním. Mluvit nepotřebovali, jejich mimo-smyslový kontakt byl rychlejší i úplnější než každá slova, nemluvě o tom, že byl neslyšitelný.

Zastavovali se po každém kroku a naslouchali, ale nic jiného než supěni strojů hypertransformátoru a hluk motorů někde za pancéřovanou stěnou neslyšeli. V celé obrovské hale transformátoru nepostřehli žádný pohyb.

Atmosféra by|a tvořena směsí vodíku a metanu, teplota dosahovala čtyřiaosmdesáti stupňů Celsia, tlak byl pětkrát vyšší než na zemi- Kdyby parasprinteři neměli ochranné oděvy, byli by okamžitě mrtví.

„Trochu nevlídno," pronesl tiše Rakal. „Slyšíš mě dobře?"

„Výborně. Slyšíš něco?" odpověděl Tronar. Byla to jen zkouška spojení.

„Nic, co by mohlo znamenat nějaké nebezpečí, ale levé koleno mě bolí. Nenarazil jsi na něco?" chtěl vědět Rakal.

„Cítím to teprve teď," konstatoval překvapeně Tronar. „Rozhodně jsem nic nepostřehl- Muselo k tomu dojít při zhmotnění."

„Zapomeň na to, o nic nejde. Šéf **ti** svěřil velení. Nuže?"

Tronar uvažoval. Rakal nemohl číst bratrovy myšlenky jako při telepatickém spojení, zřetelně však vnímal jeho váhání.

Neznali konstrukci lodi, znali pouze její rozměry, které se podařilo zjistit při jejím zaměření. Prostorově byla srovnatelná jen s největšími pozemskými loděmi imperiální třídy.

Rakal se náhle prudce otočil. Supění transformátoru ustalo a vzdálený rachot strojů se nejdříve ztišil a v příštím okamžiku přešel do chroptění, připomínajícího předsmrtné zvuky nějakého obrovského zvířete. Pak se rozhostilo
ticho. Bratři pochopili, že teď mohou spoléhat jen na sebe.

„Spojení je přerušeno, návrat vyloučen/' konstatoval Rakal.

„Nemusíme spěchat," poznamenal Tronar. „Naše zásoby kyslíku, výživy a vody vystačí na sto hodin. Také energetické zdroje jsou rozpočteny na tu dobu."

„Všechno, až na sanitární zařízení," zavrčel zlostně Rakal. „Člověk by měl mít možnost si v klidu ulevit."

„O co ti jde," zašklebil se Tronar. „Člověk ve skafandru je jako kojenec, O všechno se postarají bez něho. Vstřebávač ti přece funguje, nebo ne?"

„Nechme toho. Rezignuješ snad **na** průzkum?" zeptal se Rakal-

„Myslím, že se můžeme řídit plány, které nakreslil Atlan. I když uplynulo deset tisíc let od doby, kdy se s podobnou lodí seznámil, příliš se toho asi nezměnilo. Přinejmenším tvar zůstal stejný a pokud jednou bylo nalezeno optimální vyluštění, nikdo ho nebude zbytečně měnit. Začneme zběžnou prohlídkou motorové části, která by měla být hned vedle, a potom budeme postupovat systematicky vzhůru od podlaží k podlaží. Můstek by měl být až úplně nahoře, přímo pod přídí. Teprve až se seznámíme s celkovým rozvržením lodních prostor, pustíme se do detailnějšího průzkumu. Předpokládám, že na lodi musí být dost strojů, které budou naše vědce velice zajímat. Třeba zařízení, které umožnilo dostat se tomuto obrovi zcela nepozorovaně přes transmiter šesti sluncí..."

„Poslyš, pracuje ti neutralizátor tlaku pravidelně?" přerušil ho Raka!.

Tronar vrhl zběžný pohled na ukazatel funkce přístrojů, které měl zavěšeny kompaktně jako batoh na zádech. „Jen klid. Hodnota klesla o jedno g, ale..."

Tronar nedokončil větu, protože ho přerušil pronikavý hvizd, který se stupňoval až k nesnesení a byl náhle ukončen podivným zavřeštěním. Tronar bez rozmýšlení začal zkoumat energetické toky v hale. Byly jich tisíce. Každé vedení vysílalo impulsy, které sprinteři byli schopni zaznamenávat a třídit.

„Máme tu spoustu kabelů," konstatoval znepokojeně Rakal. „To mi ale nevyhovuje. Bezdrátové proudy jsou vždycky lepši. Pozor, někdo jde!"

Bratři se stáhli pod hyperkonvertor a odjistili zbraně. Byly to kombinované paprskomety nejmodernější konstrukce, které pracovaly jak ne termickém základě, tak jako dezintegrátory.

Záření jim prozradilo přiblížení se asi dvaceti robotů, kteří se však zastavili před

zavřenými hermetickými dveřmi haly. Válečné stroje vyzařovaly dobře měřitelnou energii. Držely se u dveří haly a zřejmě Čekaly na další rozkazy. Rozkaz přišel rádiem a sprinteři ho zachytili.

„Vědí o nás? To přece není možné," žasl Tronar.

„To nevím, ale faktem je, že před oběma východy jsou hloučky robotů a to stačí. Budeme se muset ztratit," konstatoval suše Rakal.

Měl pravdu. Skupiny robotů se daly do pohybu. Dveře se otevřely a roboti vtrhli dovnitř. Klouzali po energetických polštářích a zbraně v jejich rukou vypadaly hrozivě. Pohybovali se překvapivě rychle a účelně. Jejich zaměřovače pracovaly naplno, pro sprintery nebylo obtížné zachytit jejich vlny.

„Skutečně nás hledají," zašeptal Rakal. „Už jsem pronikl do hezké řádky lodí a nikdy mě nikdo nezpozoroval. Tomu nerozumím. Vybral sis vodič?"

„Ano. Použiji ústřední kabel. Končí někde v motorové části, zůstaneme v kontaktu," rychle vychrlil Tronar. „Nebude lepší pokračovat spolu?" „Ne. Teď se rozdělíme a počkáme, až poplach utichne. Nemohou vedet nic přesného, to by postupovali jinak."

Oba muži zmizeli v kabelech dříve, než je válečné stroje stačily zaměřit. Jen speciální automatická kamera zachytila jakési záblesky a roboti zachytili energetickou Šokovou vlnu. Tento poznatek okamžitě sdělili na ústředí. Nicméně hala byla prázdná.

Grek l umístil deset robotů do rozvodny a ostatní nechal stáhnout do jejich hangáru.

Rakal se zhmotnil ve strojovně elektromagnetického výtahu, kde končil kabel, který si zvolil za dopravní cestu. Po laně se spustil na střechu stojící nákladní kabiny- Výtah patřil k dopravním mu systému motorové části lodí, **to** Rakal zjistil takřka okamžitě. Výtah neměl Šachtu a pohyboval se v kovových nekrytých drahách. Rakal se opatrně rozhlédl a potom sklouzl po kovové konstrukci dolů. Ocitl se v malé rozvodně. Maahky nebylo nikde vidět. Celé zařízení bylo plně automatizováno.

Místnost byla uzavřena pancéřovými dveřmi.

Vtom se výtah dal do pohybu. Sjel dolů a vystoupil z něj robot s nějakou kovovou součástkou, prošel místností a zmizel za dveřmi. Kromě dunění strojů z vedlejší místnosti nebylo nic slyšet. Rakal se rozhodl navázat kontakt s bratrem.

To ovšem netušil, jak k němu dojde.

Nečekaně na něj padlo něco těžkého, ale neviditelného, a zároveň celým jeho tělem projel jakýsi výboj. Rakal byl sražen k zemi a ztratil vědomí.

***

Tronarovi bylo okamžitě jasné, že **si** vybral pro únik nesprávný kabel. V cizích lodích to riziko existovalo vždy^ parasprinter se mohl snadno zhmotnit v takticky zcela nevhodném místě. Tronar se však zhmotnil v tom nejhorším ze všech - přímo na můstku! Ukázalo se, že kabel spojoval konvertor s hlavním vysílačem.

Grek l stál před zaměřovačem, který byl umístěn ve stejné místnosti. Byly tu spojeny všechny nejdůležitější řídící funkce lodi. Grek l očekával objevení se pozemské flotily, protože pozitronika propočetla na základě vyhodnocení

rádiových spojení, ke kterým došlo, že existuje pravděpodobnost, že invazní loď byla zaměřena. Pravděpodobnost byla malá, pouze 0,001 procenta, ale Grek l neměl v úmyslu nic zanedbat.

Tronar se zhmotnil z řídící části kontrolní pozitroniky. Objevil se jako světélkující oblak a potom nabyl svou materiální podobu.

Grek l a celé osazenstvo můstku ho uvidělo dříve, než si stačil uvědomit kde je a zvážit svou situaci. Naneštěstí pro něho váleční roboti ještě nedostali rozkaz ke stažení, který byl před okamžikem vydán. Jejich zaměřovače identifikovaly nepřítele v jedné padesátině sekundy a jejich zbraně současně dostaly impuls ke střelbě. Program jim
určoval použití narkotizačních paprsků, a oni to udělali.

Tronar uviděl současně tři blesky, které vyšlehly z jejich zbraní. Paralyzující paprsky ho zasáhly do prsou a okamžitě ochromily jeho nervový systém. Jeho tělo ztuhlo ještě v pádu. Jeho svaly a šlachy se stáhly jako v křeči. Jeho poslední myšlenka platila bratrovi. Nestačil ji domyslet.

Toto se stalo několik minut potom, co Rakal dorazil ke svému cíli. Chvíli zvažoval další postup, ale vtom se dveře místnosti otevřely a vstoupili dva Maahkové. Tronarovi nezbývalo než zmizet a rozhodl se pro nejjednodušší řešení, pokračovat po trase, kterou **si** zvolil.

Ta ho ovšem dovedla na můstek. V tom se dopustil chyby, protože tentokrát si sám určil za cíl „konečnou", vyústění kabelu. Než pozbyl vědomí vsak na to nemyslel, těšilo ho, že Maahkové o bratrovi nevědí. Dokonce by se usmál, "kdyby ho lícní svaly ještě poslouchaly. Snad bylo pro něj štěstím, **že** ten předpoklad nestačil analyzovat do důsledků.

Roboti vystřelili pouze jednou a nechali své zbraně klesnout. Nepřítel byl vyřazen z boje, svůj úkol splnili.

Grek l se během této bleskové operace ani nepohnul. Pohled všech jeho čtyř očí se soustředil na muže se zelenou pletí, jehož tvář **byla** dobře viditelná skrz průhlednou přilbu. Samotný fakt, že se na lodi objevil humanoid, velitele nešokoval, zajímalo ho pouze to, jak se cizinec mohl na loď dostat. **To** byla klíčová otázka a její vyřešení určovalo další postup.

Mohutné Grekovo tělo se dalo do
pohybu. Jako většina Maahků byl vysoký přes dva metry dvacet a v rame-nou Široký přes půldruhého metru. Krátké, silné nohy došlapovaly těžce a dunivě. Valil se jako balvan. Valil se k bezvládnému tělu, které už nebylo řízeno duchem Či mozkem, které pozbylo všech svých mimořádných schopností.

Nad bezvládným tělem se zastavil. Sklonil se nad ním a zdálo se, že jeho pohled se ho snaží rentgenovat, provrtat skrz naskrz. Všichni mlčeli. Hierarchie Maahků nepřipouštěla, aby kdokoliv bez vyzvání vyrušil .velitele z jeho zamyšlení. Bylo třeba vyčkat, až promluví velitel.

Grek l přiklekl k bezvládnému tělu a rozepnu! jeho ochranný oděv, překontroloval údaje na ukazatelích funkce přístrojů. Množství odčerpaného kyslíku bylo dosud zanedbatelné. Pro velitele Maahků to byl významný údaj.

Grekův hlas byl hluboký a dunivý. Povolal svého prvního důstojníka a dva vědce z přírodovědné skupiny, kteří se zabývali problémy duplikátoru: logika a

biofyzika. Medicínské znalosti byly ovšem v týmu samozřejmostí.

„Znáte organismus jedinců závislých na kyslíků dostatečně, abyste mohli určit dobu, po jakou tento Pozemšťan -a Pozemšťan to nepochybně je - zůstane paralyzován?"

„Podle mých zkušeností s pěti pozemskými agenty to nepotrvá déle než dvě hodiny," prohlásil biofyzik po zběžné prohlídce těla. Logik s ním souhlasil.

První důstojník, Grek 2, se zatím pokoušel nějak zjistit Jakým způsobem se vetřelec do lodi dostal. Na jeho popud se znovu rozezněl poplachový signál a opět byla nařízeno co nejdůkladnější prohledání lodi.

Logika zatím nejvíce zaujala ochranná clona proti nadměrnému tlaku, zabudovaná do ochranného oděvu. „Nemohu než souhlasit s výroky kolegy ohledně biologických procesů v pozemšťanově těle, ale tato energetická ochrana proti poškození nadměrným tlakem rozhodně nutí k zamyšlení," řekl.

„Správně," schválil jeho postup Grek l. „Také mě zaujala. K jakým výsledkům jste dospěl?"

, „Podle toho, co jsme se dověděli od duplikátů na základě znalostí likvidovaných agentů není běžné, aby skafandry nebo jiné ochranné oděvy byly vybaveny energetickými projektory. Vyplývá z toho, že tento jedinec byl určen ke zvláštním úkolům v nepřátelském prostředí- Z toho lze usuzovat, že jeho proniknutí k nám bylo naplánováno, na druhé straně však nijak nesouvisí s vyslanými zprávami duplikátů, které jsme zachytili."

Grek l přemýšlel a začal přecházet po místnosti. Nevěděl ovšem, že se lidé chovají mnohdy právě tak. První důstojník mezi tím zvedl neohebné tělo a uložil ho na sklopené sedadlo a dva tisíce Maahků a několik komand robotů začali znovu prohledávat celou obrovskou loď. Všechny důležité úseky lodi byly opět hermeticky uzavřeny nepropustnými pancéřovanými dveřmi.

Grek l se znovu zastavil před bezvládným tělem. Stál nehybně jako socha. Zdálo se, že ani nedýchá. V těchto okamžicích zvažoval další osud Pozemšťana, který ležel před ním.

Přivolaný logik se odhodlal narušit hrobové ticho. „Souhlasil jste s mým názorem, že cesta mohla být plánovaná. O to znepokojivější je otázka, jak se vetřelec dostal do lodi," poznamenal tiše.

„Myslíte novou zbraň?" nadhodil první důstojník, i

„To ne, aspoň o tom pochybuji," oponoval logik po krátkém rozmýšlení-„Kdyby Pozemšťané měli k dispozici takovou zbraň, už by nás zničili. Kdyby se dokázali přemisťovat bez pomoci transmiteru, už bychom zažili jejich invazi."

„Máte pravdu," souhlasil Grek l. „Hodnotíte to jako jedinečný jev?"

„Rád bych upozornil na výkyv v intenzitě signálu při posledním spojení s duplikáty," vysvětloval logik své stanovisko. „Jde nesporně o hyperfyzikální jev, který nesouvisí přímo s translací. Ta však může být nosičem, který sem dopravil vetřelce. Na tu myšlenku mě přivádí neobvyklé vybavení jeho ochranného oděvu. Troufám si říci, že ji Činí více než pravděpodobnou, je to fakt."

Grek l byl argumenty svého logika zcela přesvědčen, sám uvažoval podobně. Kdyby měl dost informací o mutantech v pozemské armádě, jistě by rychle našel nejlepší řešení problému. Ty informace však neměl.

: „Zjistěte, zda v se blízkosti nenacházejí nějaké neidentifikované létající objekty," přikázal svému prvnímu důstojníkovi. „Vyšlete průzkumné sondy."

UŽ o tři minuty později se na všechny strany rozlétly automatické sondy a zmizely v hvězdných prostorách vesmíru. Grek l a jeho spolupracovníci zatím zvažovali celou škálu dalšího možného postupu. Bylo navrženo několik variant, všechny však byly scestné. Maahkové stále vycházeli z mylných předpokladů.

Tronar Woolver byl nadále v bezvědomí. Byl v bezvědomí ještě ve chvíli, kdy se vyslané sondy vrátily. Kdyby se probral, neváhal by ani okamžik použít nejbližší vhodný nosič k úniku. Kdyby...

Sondy nevnesly do problému jasno -zjistily, že v okruhu deseti světelných let se žádná cizí loď nenachází, nic víc a nic méně.

„To stačí," rozhodl Grek l. „Okamžitě přistoupíme k duplikaci Pozemšťana, čekat na jeho probuzení by bylo zbytečnou ztrátou času. Určitě by nám odmítal prozradit závažné skutečnosti, i kdybychom použili donucovací prostředky. **Je** nejvyšší čas začít s tou operací."

Robot odnesl Tronara z můstku do operačního sálu duplikátem, kde ho ^okamžitě obklopilo komando těžce vyzbrojených robotů. Grek l neponechával nic náhodě. Tronarův bratr neměl možnost mu jakkoliv pomoci.

^ ^ ^

Rakala probudil dusot nějakého stroje. Pohyboval se na šesti sloupovitých nohách a byl vybaven čtyřmi chobotovitými údy, kterými vysával podlahu a těžko přístupné kouty. Stroj vysílal proud ionizovaných impulsů a přitahoval vodivé částice magnetickým polem.

Rakal zasténal bolestí. Chvíli mu trvalo než pochopil, že třemi paralyzujícími paprsky nebyl zasažen on. Pouze jeho vnitřní sepětí s bratrem na něj přeneslo všechny příznaky z postiženého Tronara. Krčil se bolestí, která ve vlnách pronikala celým jeho tělem.

Obrovský vysavač se blížil k Rakalovi. Na rozdíl od válečných strojů nebyl vybaven zaměřovacím zařízením, ale jeho mechanické rozpoznávací zařízení by přesto jistě zareagovalo na cizí těleso. Rakal se pokusil pohnout. Podařilo se mu to jen s velkou námahou. Pocitová Část jeho para no Finálního mozku byla jako vyprázdněná, celý sektor, obvykle vyplněný bratrem vysílanými informacemi, vyhasl. Přesto Rakal věděl, že bratr není mrtev, ale pouze v hlubokém bezvědomí.

Toto poznání mu pomohlo překonat ztuhlost těla, zvednout se na čtyři a začít se plížit. Ionizované záření působilo kupodivu blahodárně na jeho organismus. Podařilo se mu vyhnout přímému kontaktu se strojem a v klidu vyčkat, **až** dokončí svou práci. Fyzická bolest pominula, na její místo však nastoupilo duševní trápení.

S velkými obtížemi se pokouše! napojit na bratrovo podvědomí a získat aspoň obecnou představu o tom, co se, stalo. Po půlhodině však věděl jen tolik, že Tronar stále žije a nepřátelé mu patrně nechtějí v této chvíli ublížit.

Rozhodl se tedy pokračovat v průzkumu horních pater lodi. Tronarův osud byl vsak varováním. Proto přistupoval velmi opatrně k volbě vhodného média. Při předběžném průzkumu však takřka okamžitě zaregistroval intenzívní záření zaměřovačů mnoha válečných robotů. Musely jich být aktivovány stovky.

Rakal překontroloval svůj ochranný oděv. Pole, chránící ho před nadměrným tlakem, bylo zaměřovači snadno zachytitelné. Nebezpečí zaměření vzrůstalo doslova každou minutou.

Rakal počkal, dokud se jedno z komand nepřiblížilo ke vchodu do místnosti a neotevřelo dveře. Uviděl nejen vejcovité válečné stroje, ale i několik Maahků. Teprve potom nastoupil svou cestu vytypovaným kabelem. Tentokrát svou akci načasoval přesně - roboti nic nezaměřili.

Zhmotnil se z jedné zásuvky v chodbě. Zbraň připravenou k výstřelu držel v ruce. Chodba však byla prázdná, odněkud vsak slyšel dunivé hlasy Maahků. Zmocnil se ho vztek. Imarťané dokáží nenávidět! Více než pět milionů kolonistů padlo v bratrovražedných bojích, řídících se zákony krevní msty. Nové zákony nedokázaly tyto zvyklosti zcela odbourat, tím méně změnit psychiku.

Rakal se zaměřil na zkoumání dostupných nosičů a nakonec se rozhodl pro vedení lodního televizního okruhu. Byl to nosič, který umožňoval relativně předvídatelná vyústění a tudíž i zhmotnění v poměrně bezpečných prostorách.

Jeho další přesun ho přivedl do prázdné kabiny. Materializoval se před svítící obrazovkou na které uviděl nějakého důstojníka Maahků, který mel na uniformě symbol rozděleného žloutku. Z Allanových slov věděl, že tento symbol nosí velitel lodi, Grek l.

Vzhledem ke znalosti kraahmaku mu Rakal rozuměl. „Pospěšte si," přikazoval někomu Grek l. „Potřebuji výpověď!" Vlna nenávisti Rakala málem strhla k nepředloženému jednání, stálo ho velké úsilí, aby se ovládl. Opřel se o zeď a pokoušel se zachytit proud bratrových pocitů. Zachycované impulsy však byly velice slabé. Podařilo se'mu zjistit pouze to, že byl přemístěn. Ale kam?

Znal jen směr - vzhůru. Pokračoval proto ve výstupu od patra k patru, ale zmocňovalo se ho zoufalství. Poslední zachycené impulsy byly už natolik ru šeny nějakým zářením, že z nich nedokázal nic vyčíst. Psychický šok **mu** ztěžoval nalézání optimálních nosičů, které vyžadovalo plné soustředění.

Přesto se bez nehod propracoval **až** do nejvyššího podlaží, kde bylo velitelské stanoviště, musel se však odtud okamžitě stáhnout, protože Grek l jistil mozkové ústředí své lodi hlídkami Maahků a robotů tak hustě, že Rakal byl rád, že se mu vůbec podařilo nepozorovaně sestoupit o patro níž.

V této chvíli si Rakal uvědomil, **že** takto Tronara nemůže najít. K prohledání obrovské lodi by bylo zapotřebí stovek mužů. Nezbývalo než Čekat, až se Tronar probere a impulsy z jeho mozku zesílí natolik, že se podle nich **bude** opět moci orientovat.

* * *

Lehký křižník DUDET patřil k průzkumné eskadře generála Audenburga a velel mu major Haymet el Jafrin, posádku tvořilo sto padesát mužů, kteří po celé měsíce létali od jedné hvězdy ke druhé, aby se důkladně obeznámili se svěřeným sektorem.

V centru Galaxie byly poměry značně odlišné od oblastí, kde hustota **hvězd** byla mnohem menší. Zde byly nebezpečné momenty na denním pořádku a při každém přechodu do lineárního prostoru hrozilo nebezpečí, že let skončí **ve** sféře

přitažlivosti nebo oblasti vražedného záření nějaké neznámé hvězdy. Byly jich tu miliony, ba miliardy a nikdo je dosud nepopsal ani nezmapoval. Sektory byly stanovovány podle trojrozměrného schématu - délka, výška, šířka -bez bližšího astronomického určení, byla to čirá geometrická abstrakce.

DUDET patřil k moderním rychlým lodím, které měly ve větší vzdálenosti od Kabala zabezpečovat bezpečnost prostoru a hlásit případné proniknutí nových nepřátel. Impérium mělo dost starostí s národy, které neustále vedly bratrovražedné války rozněcované Akonany na východní straně Galaxie.

Toho májového dne roku 2401 spojaři DUDETU zachytili podivné spojení na hyperkomu.Automatický zaměřovač zachytil vysílač i přijímač. Vysílač byl ve vzdálenosti čtyřiceti světelných let, přijímač takřka přesně o polovinu blíže. Vysílač pracoval dlouho a vysílal otevřeným textem a podle všeho šlo o imperiální loď. Druhá strana se omezila na vyslání jediného impulsu, i to vsak stačilo pro dokonalou automatiku průzkumné lodi a byla zaměřena. Jistě se to podařilo i proto, že byla vzdálena jen dvacet světelných tet. Pozitronika vyhodnotila údaje a určila mnohem přesněji oblast, kde neznámou loď bylo třeba hledat. Major el Jafrin bez váhání vydal rozkaz blíže prozkoumat vytypovanou oblast a DUDET se vnořil do meziprostoru.

El Jafrin měl dost důvodů pro toto své rozhodnutí. Kdo z Pozemšťanů vydal rozkaz k navázáni spojení s cizí a zřejmě nepřátelskou lodí, a proč?

El Jafrin, vysoký, hubený muž s vlnitými černými vlasy, měl oprávněný dojem, že je možná na stopě mimořádně nebezpečného spiknutí. Samozřejmě netušil, že celá akce se odehrává v režii jeho nejvyššího šéfa. Nevěděli o tom ani jeho bezprostřední nadřízení, velitelé eskadry a flotily. Major Jafrin zavětřil a vyrazil po horké stopě, ale mohl tím zkřížit plány Allanovi, Mercantovi i samotnému Rhodanovi.

* * *

El Jafrin sám řídil manévr, kterým převedl DUDET z meziprostoru do normálního prostoru. Sto padesát mužů jeho posádky, kteří po tři měsíce nadávali na nudu rutinní hlídkové služby, náhle ožili. Bylo to typické pro Pozemšťany, kteří snadno přecházejí od pasivního nadávání k bouřlivé aktivitě, pokud před sebou vidí cíl, který stojí za to. Tato jejich vlastnost jistě nemalou měrou přispěla k jejich vzestupu.-

Jafrin neopouštěl velitelské stanoviště. Výzbroj DUDETU byla nadstandardní, vedle běžné výzbroje křižníku této třídy byl vyzbrojen i nejmodernějšími transformačními děly se střelami o síle pěti set gigatun TNT a nesmíme přesnými. Tato děla zatím obvykle patřila jen do výzbroje válečných superlodí. Velitel DUDETU pečlivě překontroloval pohotovost posádky na všech úsecích a připravenost všech zbraňových systémů k boji a nyní byl ochoten riskovat život. Lehkomyslný rozhodně nebyl a nic nezanedbal. Nebyl však ani přehnaně opatrný a věděl, že voják musí riskovat.

„Brzdi naplno, Geoffreyi," rozkázal svému prvnímu důstojníkovi. „Chci **si** prohlédnout zelené slunce před námi. Při všech stanech mých kočovných předků, tohle je ale kompaktní konstelace! Jsme v cílové oblasti. Ať sebou zaměřovači pohnou."

Kulovitá loď se otřásala v důsledku zapojení všech brzdných systémů, pohicovače přetlaku běžely naplno, ale nebyly schopny situaci zvládnout. Ostatně Jafrin byl znám tím, že dosahoval maximálního zrychlení i maximálního zpomalení za polovinu plánované doby, čímž uváděl konstruktéry v zoufalství. Během deseti minut však loď dosáhla zadané rychlosti a posádka, včetně zaměřovačů, mohla začít pracovat v normálních podmínkách.

O dvě hodiny později se major přesvědčil, že hledaný zdroj není v dané oblasti. Pozitronika byla takřka zahlcena novými údaji o zjištěné intenzitě záření sluncí v oblasti a dalšími faktory, které mohly ovlivnit původní propočet. Zadání bylo jasné: najít chybu a zjistit skutečnou polohu hledané lodi. Major byl přesvědčen, že v tomto případě trpělivost přinese kýžené výsledky. Posunul opěradlo svého křesla do pohodlnější polohy a napůl vleže čekal.

„Říkám si, že ta naše loď je chromá, nemyslíte Geoffreyi?" prohodil konverzačně kapitán.

První důstojník, podsaditý chlap s brunátným obličejem, si o tom myslel své, ale chvíli si rozmýšlel, zda má veliteli oponovat. Potom usoudil, že s velitelem jako Jafrin je to občas třeba, aby se mu člověk nedostal úplně do područí. Už kvůli sebeúctě. „Ne, pane," řekl tedy rozhodně.

Jafrina to nerozházelo. „Víte, na co teď myslím, První?" Říkal tak prvnímu důstojníkovi. „Jaké by to bylo, projet se teď po Sahaře na velbloudu. Nádhera! Doufám, že se projekty jejího totálního zavlažení nepovedou."

Geoffrey ze sebe vymáčkl cosi jako úsměv. „Tomu rozumím, pane- A přesto DUDET rozhodně není chromý, tím jsem si jist, pane."

„Ale copak jsem to tvrdil?" podivil se kapitán. „Kapitánova slova nemůžete vážit na lékárnických vahách, to byste se také nemusel nikdy stát skutečným kapitánem. K čertu, kde to zase vázne?"

Majorova trpělivost měla zřejmě své meze**.**

* * *

Grek l nevěděl, **že** se poblíž objevila pozemská loď s velitelem, který dychtil po opravdové akci, v čemž byl zajedno se svou posádkou. Velitel Maahků stál v prostoru duplikátem číslo l, který byl oddělen od ostatních prostor lodi energetickou bariérou, která umožňovala vytvořit zde pozemskou atmosféru a tlak. Na vytváření atmosfér různého chemického složení a zvyšování a snižování tlaku v prostoru duplikátem byla posádka specializované lodi zařízená a zvyklá-

Tronar Woolver byl stále ještě v bezvědomí a Grek l ani nepovažoval za nutné čekat, až se probere. Tým odborníků dohlížel na vytvoření atomární šablony, která reprodukuje Pozemšťana atom po atomu. Duplikát pak bude tělesně i duševně totožný s originálem. Až na nepatrnou změnu v orientaci. Takto vytvořený duplikát pak Grekovi bez rozmýšlení sdělí všechny poznatky a zkušenosti originálu. Grek l to považoval za mnohem jednodušší způsob získávání informací než nejrafinovanější výslechy. Navíc mohl podle šablony vyrobit libovolný počet Tronarů a použít je na různých místech k rázným účelům. Duplikátor byl vskutku mistrovským dílem inteligence, kterou Pozemšťané nazývali Mistry ostrovů. Svého času byli Máahkové překvapeni, že jim Mistři ostrovů tento vynález vůbec

poskytli.

Tronar se vznášel v antigravitacním poli a byl v průsečíků mnoha záření, řízených z vedlejších místností. Snímání jeho atomární struktury pokračovalo rychle a během hodiny bylo dokončeno. Potom mohl být nastartován proces znovuvytváření originálu. Ten také netrval déle než hodinu.

Tronar byl nahý. Jeho ochranný oděv ležel v prostoru, ohraničeném energetickou bariérou a byl určen pro duplikát, který si ho později oblékne. Grek l si nepřál, aby také oděv byl kopírován.

V Tronarově případě byl však průběh vytváření duplikátu zcela neobvyklý. .Sotva byl proces odstartován, Pozemšťanovo tělo se napřímilo a vzápětí se proměnilo v rudě světélkující oblak, který pronikl mříží, oddělující snímaný objekt od energeticky chráněného prostoru duplikátem.

Teprve později bylo zjištěno, že ten-**,to** prostor byl totožný s paraprostorem.

V prvním okamžiku Grek l zareagoval neadekvátně a jeho rozkazy byly unáhlené. Bylo to pochopitelné, protože se s podobným jevem nikdy nesetkal. Podle jeho zkušeností Tronarovo tělo muselo opustit klec v nepoškozeném stavu, stejně jako jeho kopie- Tým vědců, který duplikátor obsluhoval, pracoval na doraz, aby záhadu objasnil a podnikl protiopatření.

„K žádné chybě nedošlo," hlásil hlavní fyzik týmu- „Je to záhada."

„Záhada?" opakoval vztekle Grek l. „Vy musíte najít řešení. Ještě nikdy se nestalo, aby kopírovaný objekt byl poškozen v průběhu operace. Pozemšťané v tom nejsou výjimkou, máte přece zkušenosti s jejich pěti agenty. Okamžitě znovu přezkoušejte celé zařízení a postup!"

Řekl-li **Grek** l okamžitě, znamenalo to okamžitě. Ale ani hektická Činnost celého týmu nepřinesla výsledky a ani nemohla přinést. Grek l vydal nesmyslný rozkaz. Duplikátor pracoval bezchybně a stejně tak dokonale vycvičená obsluha. Vědci naraziti na něco, **co** ani Mistři ostrovů nepředpokládali - na mimořádné vlastnosti mutantů, o nichž Mistři ostrovů ani Maahkové neměli ani ponětí. Duplikátor dokázal reprodukovat nejen známé, ale i myslitelné bytosti normálního, trojrozměrného universa, jejich tělesnou konstituci i myšlenkové postupy, nepočítal vsak s parapsychickou výbavou mutantů, která přesahovala do 5D světa. Právě toto omezení už zabránilo kopírovat znalosti pozemských agentů o galaktickém moru. Nikdo z Maahků **však** nevěděl o této chybě ani o jejich důsledcích.

Avšak to, co v případě nemocných agentů bylo pouhou drobností, která se mohla, ale nemusela stát osudnou, bylo v případě mutantů zcela zásadní. Para-normální části jejich mozku duplikátor nebyl schopen zaznamenat, tím méně reprodukovat. Bylo to mimo jeho rozlišovací schopnosti-

Tronar Woolver byl tedy reprodukován jen jednou svou částí: jeho dvojník byl zcela identický s Člověkem Tronarem Woolverem, nic však nevěděl o existenci mutanta, parasprintera Tronara Woolvera a pochopitelně neměl ani jeho výjimečné schopnosti. Možná ještě důležitější bylo, že nevěděl nic ani o svém dvojčeti. Ta část jeho mozku, která patřila Rakalovi, vůbec nemohla být zaznamenána. Ani to Grek l nevěděl.

* * *

Zpráva o bratrově smrti zastihla Rakala Woolvera v silu, kde se rozhodl počkat do chvíle, kdy se bratr probere. Místo očekávaných impulsů ho postihl sok, pro který neměl žádné fyzikální vysvětlení. Měl dojem, že mu před očima explodují galaxie, nesnesitelná bolest ho donutila svíjet se a křičet. Štěstím pro něj bylo, že silo bylo vakuové a jeho křik nebylo slyšet.

Nikdy v životě ještě Rakal nepocítil takovou bolest. Byl to okamžik, kdy přišel o podstatnou část svého Já. Měl dojem, že mu někdo vyrval část těla, mozku i duše. Chvílemi upadal do bezvědomí, ale strašlivá bolest ho okamžitě vracela zpět do skutečnosti. Podle lékařské vědy by Rakal už dávno neměl nic cítit, ale souhra obou složek jeho osobnosti, normální a paranornnální, ho odsoudila k prožívání nelidského utrpení při vědomí.

Jeho vědomí však zároveň bloudilo Náhle se ocitl v nějakém nekonečném prostoru. Jeho vnímání se radikálně změnilo. Pronikavé záření slunce z dob tvoření vesmíru vnímal jako laskavé pohlazení, nekonečné prázdno jako bolest.

Bolest! Stále ještě křičel. Křičel z nicoty a do nicoty a nikdo nevnímal to volaní úzkosti a bolesti, nic v paraprostoru mu neodpovídalo.

Potom uviděl nenávistí žhnoucí oči svého bratra, viděl jak tmavnou žalem a bolestí. Jeho volání ho dostihlo.

Náhle zhaslo strašlivé a krásné slunce, zmizely prostory Všehomíra, Rakal se vrátil do Einsteinova prostoru, do lodi Maahků, která vysílala pouze zcela neutrální impulsy strojů. Rakal zachytil impulsy duplikátem číslo l.

Zhmotnil se v prostoru pro duplikáty přesyceném energetickými proudy. Když se rozhlédl, uviděl tělo k nerozeznání podobné tělu jeho bratra. Vykřikl a křičel snad minutu, ale opět ho nikdo neslyšel. Prostor tvoření duplikátů byl dokonale odizolován a měl být otevřen až po dokončení procesu. Kamera zaměřená na tělo Rakala nezabrala.

Nesmírná bolest se v Rakalovi přetavila do stejně prudké nenávisti. Sáhl po zbrani. Ve stejném okamžiku však duplikát začal projevovat první příznaky života, jeho mozek začal fungovat a Rakal zaváhal.

Věděl, že tvor před ním není jeho bratr, i když zachycoval část důvěrně známých pocitových impulsů. Postrádal však typické fluidum paranormální částí bratrova mozku. Ta bytost byla ochuzena o nejpodstatnější část originálu.

Hučení nějakého neznámého stroje ustalo. Rakal viděl, slyšel a myslel, ale jakýkoliv cit v něm vyhasl. Dokonce i Šílená touha zničit tuto nepovedenou kopii. Nezabránila mu v tom rozumová úvaha, ale ty chabé, ale dobře známé impulsy, které zachycoval. Ten rozpor ho mátl.

Skoro okamžitě se mu však dostalo vysvětlení. V boční stěně se otevřelo okénko, někdo nahlížel do místnosti. Zároveň Rakal uslyšel hlasy Maahků. Dva muži se bavili o podivných jevech, ke kterým došlo během procesu vytváření duplikátu. Pro Rakala už nebyl problém odvodit z této rozmluvy, co se stalo i celý postup vytváření duplikátů.

Duplikát zatím otevřel oči a jeho hlava se pohnula. Zamumlal několik slov, kterým nebylo rozumět, a potom zvolal Tronarovým hlasem: „Haló!"

Pro Rakala bylo těžké potlačit přání odpovědět mu, i když už bezpečně věděl, zeje před ním výtvor Maahků, kteří zvládli umění kopírovat živé bytosti.
Cítil se vsak prázdný, vypleněný, naléhavě potřeboval klid, aby se sebral. .Duplikát zavolal znovu, hlasitěji a naléhavěji, dveře se otevřely a narudlé světlo zaplavilo zeleně zbarvené tělo. Rakal rychle couvl za jeden z mnoha přístrojů v místnosti a připravil se k úniku. Zatím vsak vyčkával, aby se dověděl více o neuvěřitelném tajemství Maahků.

Možná to bylo chybné rozhodnutí, protože Rakal svůj úkol již splnil. Tajemství pozemských agentů, kteří se vrátili, zdánlivě totožní a přece tak odlišní od těch, které Mercant vyslal, bylo objasněno.

Do místnosti vstoupili dva Maahkové v ochranných oděvech. Teprve teď si Rakal uvědomil, že v místnosti je pozemská atmosféra a také tlak. Maahkové opatrně spustili duplikát z jeho neviditelného lůžka, na kterém se tělo po celou dobu vznášelo, a usadili ho do připraveného křesla.

Rakala opět zaplavila vína nenávisti, protože si uvědomil, že vidí před sebou vrahy svého bratra.

„Jak se cítíte?" zeptal se jeden z Maahků v pozemském interkosmu. Byl to Grek l.

„Děkuji, výborně, pane," odpověděla zrůda Tronarovým hlasem.

„Víte, kdo jste a jak jste se zrodil?" chtěl vědět Grek l.

„Ano, pane. Bylo mi to sděleno informačním impulsem. Ve svém nitru jsem Maahk, pane."

„Správně. Zůstane to však vaším tajemstvím, pokud budete dost opatrný. Vaše jméno a povolání, prosím."

„Tronar Woolver, major a specialista USO a jsem přímo podřízen admirálu Allanovi."

„Jste Pozemšťan?"

„Nikoliv, pane. Pocházím z kolonistů na planetě Imart, druhé planete soustavy slunce Gator."

Rakal se přesvědčil, že tento tvor si pamatuje vše, co věděl jeho bratr. S hrůzou očekává!, kdy dojde na jeho schopnosti parasprintera. K tomu však nedošlo!

„Výborně. Podrobnosti ponechme zatím stranou, vypovíte všechno do protokolu. Nyní nám povězte, jak jste pronikl do naší lodi a s jakým cílem,"

Falešný Tronar otevřel ústa, ale hned je opět zavřel. Znovu se pokusil promluvit, ale opět bezvýsledně. Konečně zablekotal: „Já.,. já nevím, pane. Něco mě sem dopravilo z K-NAMU, ale já nevím co."

„Vzpomeňte si!" naléhal Grek l**.** „Víte přece všechno, co věděl originál. Musíte to vědět' Použil jste transmiterového paprsku?"

„To... to ne, pane. Myslím, že ne. Nemohu si vzpomenout. Vzpomínám si jen, že jsem se ocitl na této lodi a roboti na mě vystřelili. Víc nevím."

„Dobrá, nechme toho. Jaké rozkazy jste dostal, proč jste sem pronikl?"

Duplikát si oddychl a oddychl si také Rakal. Parapsychické Já jeho bratra duplikátor nedovedl zachytit a předat svému výtvoru! Rakal měl nutkání hysticky se rozesmát a měl co dělat, aby ho potlačil. Na chvílí ztratil pocit nebezpečí- Naštěstí Greka l ani nenapadlo nechat prohledat místnost.

„Měl jsem **za** úkol vyzvědět tajemství pozemských agentu, kteří se vrátili z Andromedy, - nyní vím, že byli jako já duplikáty - a tak jsem se vydával za Akonana, který pronikl do služeb pozemské kontrarozvědky. Podařilo se mi to a přiměl jsem je navázat s vámi spojení."

„Text zprávy jste napsal vy?"

„Ne, admirál Atlan a schválil ho Velký administrátor Perry Rhodan. Oba byli na palubě K-NAMU."

„Jak přesně zněl rozkaz, který jste dostal?"

„Měl jsem s vámi navázat kontakt, zjistit, kdo jste a jaké jsou vaše plány, a také to, jakým způsobem vaši agenti s vámi udržují spojení."

Grek l cosi zamumlal. Překvapilo ho, že Pozemšťané o něm věděli.

„Jak jste se dověděli, že cizí loď pronikla do tohoto prostoru?"

„Křižník PLOPHEIA vás zaměřil, když zachraňoval agenty."

Grek l pokračoval **ve** výslechu a duplikát ochotně a podrobně odpovídal, pouze o přesunu z Člunu K-NAMU do lodi Maahků nedokázal nic říct, ani když se ho Grek l na to opakovaně vyptával. Grek l nakonec usoudil, že při něm muselo dojít k nějakému úrazu, který tuto část vzpomínek vymazal z Tronarovy paměti. Na jiné vysvětlení nepřipadl.

Také o Rakalovi nepadlo ani slovo, ačkoliv by l, duplikát schopen podrobně líčit své mládí na Imartu. Rakala to zcela uklidnilo. Toto monstrum nevědělo **to** nejpodstatnější z Tronarových znalostí.

Konečně falešného Tronara odvedli z místnosti a jeden z Maahků odnesl také jeho ochranný oděv, který dosud ležel na podlaze.

Rakalovi trvalo ještě deset minut než se dokázal soustředit natolik, aby mohl podniknout další cestu. Přivedla ho do strojovny klimatizačního zařízení. Posadil se na podlahu nasávacího zařízení a pokoušel bez emocí zvážit svou situaci a rozhodnout, co dál. Bylo to opravdu těžké.

Nakonec však dosel k názoru, že zůstávat v lodi Maahků už nemá smysl. Hodně tu zjistil a sotva mohl zjistit ještě něco podstatného. Byl nejvyšší čas nastoupit zpáteční cestu. Nejdříve ze všeho se však musel aspoň trochu prospat.

Probudil se za půl hodiny a konečně se rozplakal. Za svůj úspěch zaplatil příliš vysokou cenu- Slzy mu ulevily a pročistily hlavu. S novými silami mohl vykonat poslední, ale stejně nebezpečný úkol, který ho čekal. Musel se dostat do spojovací centrály a navázat spojení na jedné z frekvencí, na které byly naladěny pozemské přijímače. Jejich seznam si pamatoval a věděl, že Atlan nikdy nenechá své lidi v bryndě:
určitě na všech byl někdo na přijmu.

Problém spočíval v tom, že se musel nepozorovaně dostat k vysílačce. Netušil ovšem, jak velké nebezpečí na něj číhá. Grek l totiž neodvolal zvýšenou ochranu všech nejdůležitějších center lodi, protože výpověď Tronarova dvojníka ho neuspokojila. Maahkové i roboti zůstávali v pohotovosti dokud nebude objasněn způsob, jak se Tronar do lodi dostal.

*** * ***

, Lehký křižník DUDET se pohyboval po pomyslné spojnici mezi rudým sluncem

, a dvojhvězdou, vzdálenou pouhých pět světelných měsíců. Dvojhvězda sestávala z modrého obra a malého žlutého
i slunce typu G. Právě tuto oblast vyhodnotila pozitronika jako pravděpodobné místo úkrytu cizí lodi.
. Nadporučík Geoffrey byl skeptický, ale majora Jafrina nedokázalo nic zviklat, když už se do něčeho zakousl. Teď Šel vytrvale po stopě přes Geoffreyovy námitky, že loď už dávno mohla změnit stanoviště nebo uniknout do meziprostoru. Předpokládal, že jde o loď Akonanů která zde čeká na kurýra či dokonce na zrádce z řad Pozemšťanů. V tom případě by loď samozřejmě zůstala na dohodnutém místě. Bylo to možné.

DUDET propátrával prostor velice důkladně a všechny zaměřovače pracovaly nepřetržitě. Dvojhvězda majora nezajímala. Ze zkušenosti věděl, že akonští velitelé se neradi pohybují v oblasti dvojí přitažlivosti a sotva by si ji tedy vybrali za místo setkání, kde by museli setrvat delší dobu.

Za mnohem pravděpodobnější místo setkání považoval prostor kolem rudého obra, který zářil jako obrovská ohnivá koule. Jeho světlo oslňovalo dokonce na obrazovce. Orientovat se v tomto prostoru bylo obtížné. Přesto major nařídil, aby DUDET nabral kurz k rudému obrovi.

Na chvíli se křižník vnořil do lineárního prostoru a vrátil se do normálního prostoru ve vzdálenosti pouhých deseti miliard kilometrů od obra.

„Zapněte zaměřovače," rozkázal el Jafrin.

Ve stejné chvíli se na obrovské lodi, nesrovnatelně větší než DUDET, znovu rozezněly poplachové sirény. To, co pozitronika propočetla jako možnost s pravděpodobností jedné tisíciny procenta, se stalo skutečností. Blížila se pozemská loď.

*** * ***

Poplach na lodi pro Rakala znamenal, že jeho plány jsou zmařeny. Už tři hodiny se snažil proniknout do spojovací centrály, ale ať volil jakoukoliv cestu, všude narážel na roboty a pokaždé se musel stáhnout zpět do svého úkrytu. K tomu se přidaly obtíže s dýcháním. Závada byla zřejmě ve ventilu, regulujícím přívod kyslíku, který však nemohl vyměnit ani opravit. Začínala ^mu hrozit smrt udušením. Proto se rozhodl zhmotnit se přímo v centrále, ať se stane, co se stane.

Právě když dospěl k tomuto zoufalému rozhodnutí se však rozezněly poplachové sirény. Měl-li dosud minimální šanci uspět, nyní mu nezbývala prakticky žádná. A přesto zoufalý čin byl lepší než trpné Čekání na smrt.

Rakal vytáhl zbraň a odjistil ji. Musel začít střílet dříve než roboti a musel střílet přesně. V tom spoléhal zčásti na automatiku.

V tomto okamžiku jeho paranormální mozek zaregistroval hyperrychlé impulsy, které přicházely zvenčí, odněkud mimo loď. Z posledních sil se zkoncentroval a impuls zachytil. Riskoval všechno, protože nevěděl, odkud impuls přichází, ale neměl na vybranou. Jen doufal, že loď, která se zřejmě přiblížila k invazní lodi Maahků, má humanoidní posádku, která dýchá kyslík.

Maahkové také zaregistrovali hyperrychlé vlny cizího zaměřovače, které pronikly jejich ochrannou clonou. Grek l však zůstal klidný- Byl si jist, že , pokud

se loď přiblíží ještě víc, dokáže ji proměnit v atomový mrak.

^ ^ ^

Major Haymet el Jafrin měl štěstí. Záření rudého obra bylo tak silné, že potlačilo impulsy zaměřovače a obrazovka před majorem zůstala prázdná. Velitel se mračil a muži z posádky byli unavení. Bezvýsledné pátrání už trvalo příliš dlouho. Major se už chystal dát rozkaz k dalšímu přesunu, když se to stalo.

Z obrazovky zaměřovače se vynořil rudě světélkující oblak a ve zlomku sekundy se proměnil ve vysokého muže s nezvykle Širokou hrudí v pozemském skafandru. Muž se okamžitě zhroutil k zemi a v pádu strhl i důstojníka, který seděl před obrazovkou. Major bleskurychle vytáhl zbraň a naklonil se nad mužem. Skrz přilbu uviděl obličej, zkřivený křečí, se Široce otevřenými ústy, zoufale lapajícími po dechu. Major odhodil zbraň a pěstí udeřil do pojistky, která bránila otevření přilby.

Vzduch, Čistý studený vzduch pronikl do Rakalových plic.

Teprve v této chvíli si Rakal uvědomil, že černovlasý muž, který se nad ním sklání, má na sobě uniformu solárního loďstva.

„V poslední chvíli, co?" zeptal se major, ale pro jistotu opět zvedl zbraň. „Rozumíte mi? Nemáte v úmyslu provést žádnou hloupost, že?"

„Přestaňte už na mě mířit, majore," vysoukal ze sebe Rakal. „Jste kapitánem této lodi?"

„Řekněme- Ale kdo jste vy?"

„Je to Imarťan," odpověděl za něho kapitán Geoffrey.

„Co je to za loď?" naléhal Rakal. „Řekněte mi to, hodně na tom záleží."

„Dohraje to lehký křižník DUDET," odpověděl po krátkém zaváhání major. „Průzkumná loď 332. eskadry. Ale teď už jste na řadě vy. Kdo jste a co jste; dělal v mém zaměřovači?" ,

Rakal se poprvé po mnoha hodinách' zasmál. .Jsem major Rakal Woolver, specialista USO. Vracím se z tajné mise a musím se ohlásit osobně Velkému administrátorovi. O způsobu mé dopravy vám bohužel nesmím nic prozradit. **Ze** všeho nejdříve však musíte opustit tuto nebezpečnou zónu. Nablízku je obrovská loď Maahků, která je mnohem větší než naše superlodi. Nedívejte se tak na mě a okamžitě změňte kurz a zmizte odsud."

Major Jaffrin dovedl lidi odhadnout a uvěřil Rakalovi bez důkazů.

O půl hodiny později se Rakalovi konečně podařilo spojit s centrálou na Kabalu. Spojení bylo špatné, ale stačilo. Šifrovaná zpráva byla stručná: „Úkol splněn, jsem na zpáteční cestě."

Odpověď přišla obratem a Jaffrin se rozzářil.

- „Víte, Čeho jsem se nejvíc bál, První?" zeptal se kapitána Geoffreye, sotva Rakal odešel, aby se konečně v klidu prospal. „Ze jsem se zmýlil a vzal na palubu nějakého podvodníka."

9. Atlan.

Rakalovo vyprávění bylo naprosto neuvěřitelné. Možná, že se nám ze začátku nedařilo skrýt jisté pochybnosti, protože Rakal se mračil. Rhodan okamžitě

povolal naše nejlepší vědce a Rakala poslal do nemocnice. Byl úplně vysílen a nutně potřeboval odpočinek a odbornou péči. Mercant se ale samozřejmě okamžitě postaral, aby Rakala znovu vyslechli za přítomnosti mutantů. Určil pro ten úkol Guckyho. Jeho zpráva vyloučila jakékoliv další pochybnosti.

„Rakal prošel peklem a veškerá podezření jsou pro něj urážlivá," uzavřel popuzeně Myšob. „Nejen, že ztratil bratra, ale ještě musel poslouchat jeho dvojníka. To nemluvím o tom, že nebýt vytrvalosti majora Jaffrina tak by vůbec nepřežil. Udělej mi něco k vůli, Allane, omluv se mu. Rozhodně je jedním z tvých nejlepších mužů."

Zanedlouho jsme se s Rakalem opět sešli v jeho nemocničním pokoji, Perry Rhodan, profesor Kalup, náš geniální hyperfyzik, a já. Rakal už vypadal mnohem lépe, i když byl přepadlý-

„Rád bych se vám omluvil," řekl jsem na úvod. „Bylo to tak neuvěřitelné, že jsme nevěděli, co si o tom máme myslet."

„Nemáte se za co omlouvat, pane," bez váhání namítl Rakal. „Když teď přemýšlím o tom, co jsem viděl a prožil, také mi to připadá neuvěřitelné."

Tělnatý a netrpělivý Kalup však nebral na Rakala žádné ohledy. Chtěl vědět fakta, a to hned. „Můžete mi říci nějaké podrobnosti o tom, jak dělají ty duplikáty?" začal hned s výslechem.

Otázky pak následovaly jedna za druhou. Jak pronikla obrovská loď zcela nepozorovaně do Mléčné dráhy? Byl to úkol těch pěti agentů? Splnili ho a proto byli zničeni? Odpovědi však vědcovou zvědavost nemohly uspokojit.

„Měl jste být vyšetřovatelem," přerušil ho konečně Mercant a Kalup málem vybuchl.

„Jen klid, profesore," předešel ho Perry. „Profesor má ovšem pravdu v tom, majore Woolvere, že Maahkové sem sotva pronikli s obrovskou lodí jen proto, aby vyrobili milion duplikátů. I kdyby se jim to podařilo, nebylo by jim to nic platné, kdyby sem nedostali vlastní lodě, které by mohly spolupracovat s tou armádou duchů. Nechci nikterak zmenšovat vaše opravdu velké zásluhy,
ale na nejpodstatnější otázky dosud nemáme odpověď: jaký cíl sleduje Grek l a jakými prostředky ho chce dosáhnout. Chtějí snad okopírovat klíčové postavy našeho systému? Jaký záměr sledují..."

Rhodan se zarazil, ale Rakal ho klidně vyzval, aby pokračoval, i když věděl, že půjde o dvojníka jeho bratra.

„Děkuji. Proč udělali duplikát vašeho bratra? Sotva jim může říci o mnoho více, než pět agentů, kterých se již zmocnili. Máte na to nějaký názor?"

„To by stačilo," zvolal jsem dříve než Rakal mohl odpovědět. „Jste vyčerpaný a jsem rád, že se vám podařilo vrátit z toho pekla. Nemusíte odpovídat, jistě o tom všem přemýšlíte a řeknete nám svůj názor včas. Nebýt vás, tak si ty otázky vůbec neklademe. Pokud nám ovšem chcete něco říci, nic vám v tom nebrání."

Rakal se na mé vděčně podíval. Bylo pro něj snadnější odpovídat, když byte otázka položena takto.

„Jistě, pane, už jsem o tom hodně přemýšlel a rád vám řeknu, k Čemu jsem dospěl," řekl Rakal.

Vrhl jsem na Pozemšťany vítězný pohled- Ta jejich věčná netrpělivost! Dokonce

i Kalup uhnul pohledem.

„Zítra nebo pozítří už budu docela v pořádku," začal chraplavě Rakal a poznal jsem, že se mu to neříká snadno. „Duplikát mého bratra se jistě brzy ohlásí, o mé existenci však neví. Grek l pro něj určitě vymyslí výbornou historku, jak se k nám vrátil a po jistou dobu s ním zůstane ve spojení. Jsem připraven ho nahradit a sehrát jeho úlohu."

To bylo vše, co Rakal řekl. Bylo to však něco, co mohlo rozhodnout boj, který teprve začínal. Tentokrát jsme měli trumfy v rukou my.